

2012 Cyklistické a cestovatelské zážitky

Jindřich, Jirka a Eva Hedmonovi - únor 2012, červen 2012

1. kapitola - 2012 Florida

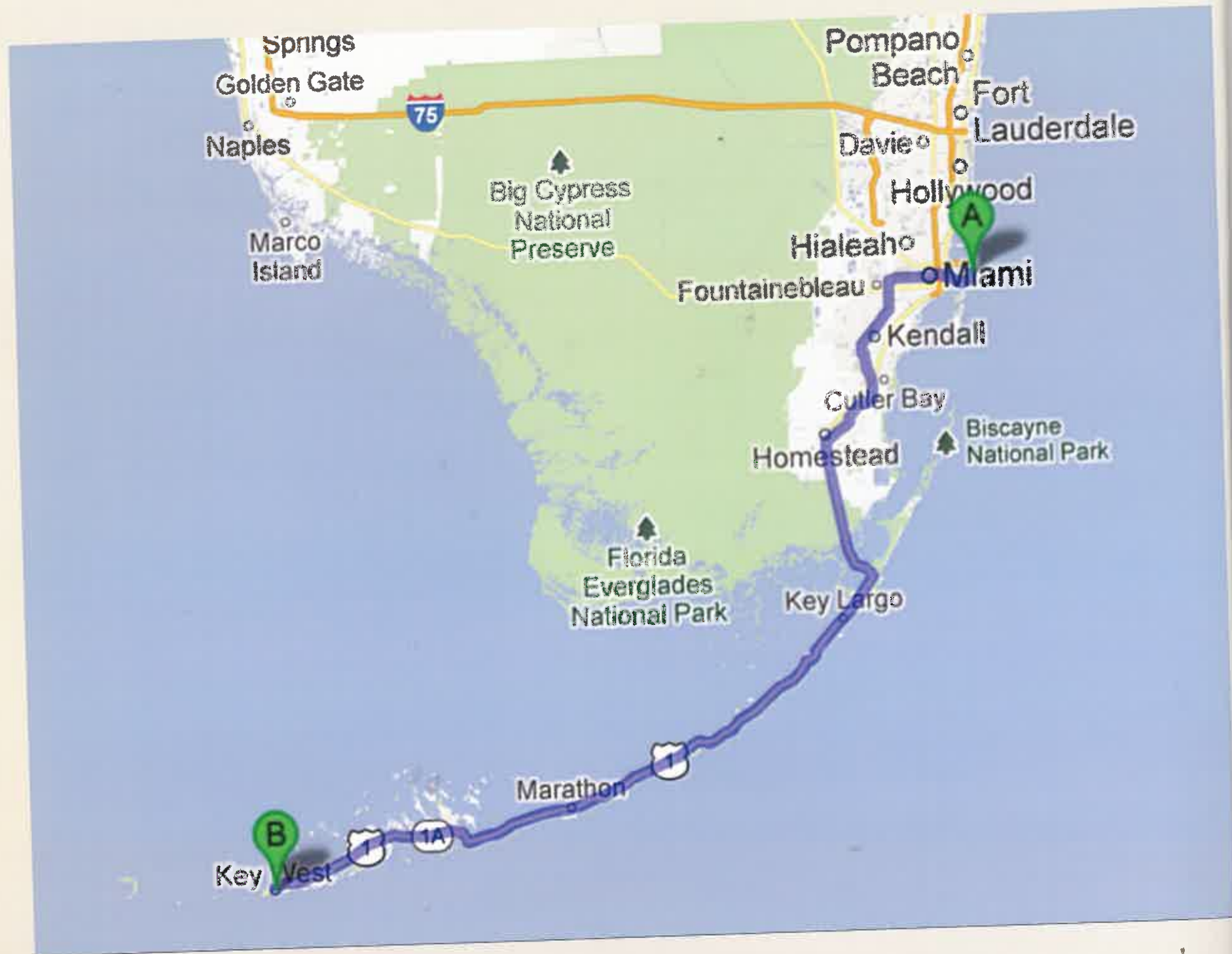
31.1.2011 bych teoreticky měl vystartovat na další malé cyklodobrodružství. Miami Beach-Key West a zpět. Tentokrát poprvé sám bez parťáků. Mám však problém. Nedorazilo mi zavazadlo. Nejmenší s jakým jsem kdy cestoval. Dvě nepříliš plné cyklotašky zabalené do letištního igelitu. Jako vždy za oceánem, vzbudil jsem se první noc ve tři ráno. Dost času vymyslet různé teorie co s nastalou situací. Pokouším se na Internetu vytrasovat zavazadla, ale marně. Nakonec se mi to s pomocí pí Růžičkové z Asiany daří. Informace, zavazadla nenalezena. V sedm vyrážím na snídani do Starbucku. Kolem osmé se mi podařilo dovolat na servis zavazadel. Výsledek, zavazadla přiletí o dva dny později stejným letadlem jako Evča, která mne následuje. Jede na konferenci.

Čekat, je pro mne nepříjemné. Vyrážím, nejdříve do shopu pro turisty koupit si tři trička, plavky a spodní prádlo. K tomu dostávám zdarma plážovou tašku. Ta pak musí nahradit speciální bagy na kolo. V deset, jak bylo domluveno, stojím před půjčovnou kol. Majitelé Kubánci žijící v USA od roku 1965. Pěkné jsme si zanávali na komunisty. Syn Alex, s kterým jsem dlouze mailoval, samozřejmě nic nachystané neměl. Nakonec se mi během necelé hodiny podaří vybrat kolo, donutit je k montáži nosiče, koupit kalhoty, rukavice a láhev na vodu. Šlapky, postarší s klipsy. Sedlo moc nízko, řetěz trochu přeolejovaný, gumicuk se podobá tomu, co Honza Musil posbíral na cestě v Kalifornii. Mohu však vyrazit. Byl jsem rád, že jedu a tradičně, jak později uvidím, jsem situaci podcenil.

Přejíždím most mezi Miami Beach a Miami kolem ostrůvků, kde má bejvák údajně spousta celebrit. Tachometr mám v ruksaku, protože speciální úchytky, které jsem si před odjezdem objednal, dlí v bagáži v Amsterdamu. Na kole je tachometr, který zdá se funguje, ale ukazuje míle.

Projíždím přímo centrem Miami, pak jsem málem najel na dálnici, ale jenom jsem ji překřížoval. Nějaký nervóza si klepal na čelo. Je tu ten latinskoamerický spirit znát. Následuji snad 20 mil po cyklostezce nejdříve pod místním metrem, které jede na mostě a pak předměstími vedle prázdné silnice pro autobusy. Kromě častého zastavování na křižovatkách pohoda, vítr v zádech. Frekventovanou jedničku a spoustu supermarketů a různých obchodů a občerstvení mám stále po levoboku. Kromě pár spících homelesáků a žebráku s cedulkou na křižovatkách nic zajímavého. Míjím jedno golfové hřiště. Nevím proč, ale měl jsem v hlavě, že mám jet dnes maximálně 70 km.

Když jsem měl ujeto asi 50 km, mne trochu zaskočila hospoda s nápisem, že následujících 24 mil, což je asi 40 km není žádné občerstvení. Pro jistotu jsem zastavil na pivo a podíval se do mapy. Byla to pravda. Teprve teď mne čekal úsek uprostřed jezer plných krokodýlů. Naštěstí z obou stran oplocený.

V hospodě se se mnou dal do řeči místní chlapík a chvíli meditoval, která ze dvou možných cest je pro mne lepší. Nefrekventovaná, úzká a delší nebo kratší a širší, navíc oplocená. Pak se mne zeptal kolik je mi roků. Když se dozvěděl pravdu, trval na ruky podání. Kratší cesta byla bez zatáček s dvoumetrovým shoulderem (krajnicí). Trochu se obrátil vítr. Zrovna, když jsem si říkal, kdeže jsou ti krokodýli, jsem jednoho macka za plotem uviděl. Kousek za cedulí, že následujících šest mil mohou cestu křížovat krokodýli (asi lezou přes plot), jsem píchnul. Až teď jsem začal zkoumat výbavu kola. Duše v tašce byla, postarší, ale funkční. Pumpička nic moc, podařilo se mi kolo po delší době napumpovat. Od té chvíle jsem si nepřál nic jiného, než aby byl v první vesnici na ostrovech Key Largo cyklo shop. Hned za krásným dlouhým mostem jsem navštívil Visitor centrum.

Zajistili mi ubytování a dozvěděl jsem se, že snad nějaký cyklo shop v Key Largo je. Ubytování jsem našel bez problémů, potápěčský rezort s bazénem a Wi-Fi. Pěkné, měl jsem toho však dost. První den je vždy náročný. Časový rozdíl, zmatený spánek a k tomu 94 km a kole. Po romantické večeři "just only one" na terase u moře (rybí hamburger s hranolama a dvě piva za dvacku) jsem šel do hajan v sedm hodin místního času.

Vydržel jsem spát pěkných dvanáct hodin. Ráno jsem i tak vstal příliš brzo. Co s časem? Nejlépe připumpovat kolo. Pumpička se pokazila a opak byl pravdou. Kolo jsem ještě víc vypustil. Co teď? Pokoušel jsem se požádat pomoci na recepci, marně. Aspoň mne nasměrovali k benzince. Cestou jsem potkal pár cyklistů bez pumpičky. U benzinky vzduch nefungoval. Aspoň jsem se tam nasnídal. Pokus o nafouknutí v autoopravně znamenal úplně vypuštění duše. Bez pumpičky, překerní situace. Rozhodl jsem se počkat až otevřou blízko půjčovnu motorek a kol. Cykloshop by vzdálen čtyři míle. Dost daleko na procházku. Naštěstí mne míjel již podruhé pán na místní variantě horského kola a zeptal se mne, zda mi může pomoci. Neodmítl jsem. Asi za dvacet minut přivezl autem gigantí pumpu, redukci na auto, ventilký i náhradní duši. Chtěl za vše pět dolaru, dal jsem mu deset a byl z toho celý dojatý a já taky.

Vyrážím směrem Key West asi v deset hodin. Vítr fouká správným směrem. Nenalezl jsem jednu zakoupenou rukavici, jedu bez rukavic. Cyklo shop nalézám, je to zastavárna. Kromě kytar a jiných věcí tam na kolo skoro nic neměli. Pumpičku a náhradní duše ano. Beru pro jistotu dvě.

Po návštěvě supermarketu, kde dokupuji poslední chybějící, opalovací krém a dětskou mastičku na zadeček, mohu pokračovat. Prakticky pořád jedu po cyklostezce nebo chodníku. Ideální. Míle jsou zde značeny směrem z Key West a je to při dotazování, kde co je, hlavní orientační informace. Zastavuji před dalším dlouhým mostem na 80 míli v malé hospůdce na pívko a výborný César salát.

Potkávám první pelikány v neobyčejné koncentraci. Vedle hospůdky byl rybářský přístav. Navíc nějaká paní čistila rybu, tak se slétli na zbytky. Vůbec se nebojí, můžete k pelikánovi na půl metru. V hospůdce byla spousta fotek krásných rybích úlovků. Po dobrém jídle pokračuji v cestě. Následovala kombinace někdy horší, někdy krásné cyklostezky a pár dlouhých mostů. Vedle mostu pro auta je často ještě jeden pro pěší, rybáře, pelikány a cyklisty. Je to stará mostovka, po které do roku 1927 jezdil vlak a po ničivém hurikánu ji rozšířili a přestavěli na silnici. Šlo to jako po másle, než jsem najel zadním kolem na kámen. Ten zvuk už znám. Opět výměna duše. Tentokrát za novou, nová pumpa je skvělá. Přijíždím do Marathonu a hned na začátku je Visitor centrum. Cykloshop je odtud za pět mil. Potřebuji rukavice. Ruce mám nejenom spálené, ale i otlačené. Když jsem se rozjížděl, asi jsem do toho moc šlápl a další známý zvuk. Prasklá špice a osma, že se kolo sotva do rámu vejde. Naštěstí cykloshop na 48. míli byl opravdový i se servisem. Vše bylo opraveno, než jsem vypil dvě piva. I rukavice mám. Se šéfem jsem si pokecal o jejich pokladně na Macu. Byl moc spokojený. Kousek od cykloshopu jsem byl motel. Opět zvenku nic moc, ale uvnitř luxus. Po krátké koupeli v bazénu jdu na večeři k Mexičanům. Dal jsem si výbornou rybu s rýží restovanou zeleninou a fazolemi. Hurá do hajan. Dnes počkám se spánkem, až se Evča ozve. Právě přiletěla do Miami. Dnešní trasa byla 92 km.

Key West, jsem zde třetí den po etapě dlouhé 85 km. Nezbyvá než přiznat, že často po větru. Opravdová dřina začne asi až zítra. Aspoň mám rozvrtěny nohy. Dnes jsem vyrazil po deváté. Místo snídaně jsem si dal sáček gumových medvídků. Asi do desíti jsem v noci mezi spánkem komunikoval s Evčou a v noci mi bylo docela horko. Úplně fresh jsem se necítil. Hned za Marathonem byl *Seven Miles Bridge*. Já jsem si z něho udělal Eleven. Směle jsem se nevydal hlavní mostovkou, kde jezdili auta, ale po vedlejším historickém mostě. Spousta lidí tam špacírovala a běžela. Vůbec mne nenapadlo, že to není most z jedné strany na druhou. Nebyl. Po dvou mílích most u malého ostrůvku končil, resp. byl uřezaný. Takže zpět a proti větru. Tam jsem jel 17 mil za hodinu, zpět 10 se stejným úsilím. To mne asi čeká celou cestu zpět. Přejezd přes správný sedmímílový most docela opruz. Shoulder dost široký, ale i tak mi to nedělá moc dobře, z jedné strany auta, z druhé zábradlí a dost vysoko nad vodou. Navíc po přejezdu mostu se ozval známý, ale neoblíbený zvuk. Prasklá špice, naštěstí na té lepší pravé straně. Asi po dvaceti mílích strávených na shoulderu a mostech se objevila první civilizace. Big Pine Key a hned jedna z prvních budov je cyklo shop. Jedu na opravu. Než mi kolo spravili, dal jsem si v místním snídaňovém baru snídani. Ukecaná obstarožní barmanka s docela pěknou postavou mi naservírovala míchána vajíčka se šunkou ovocem a k tomu fresh could mléko. Pochutnal jsem si. Dnešní oprava stála pět "bugs" proti včerejším šestnácti. Hlavně, že pokračuji chvílemi po exkluzivní krajnici i se značkou cyklisty a chvílemi po cyklostezce. Kousek před Key West je zpestření. Vojenské letiště. Startuje jedna stíhačka z Top Gunu za druhou. Slušný kravál. Vůbec nechápu, když to mají tak blízko, proč už nějakou nehučnou střelu na Castra neposlali. Spousta obyvatel Floridy a dříve Kuby by mělo velkou radost.

Deset mil před cílem zastavuji v místní hospůdce na pivo. Nemám pilulky proti křeči, které sem si koupil těsně před odletem, proto musím využívat tradiční metody. V hospůdce bylo pár pilotů stíhaček. Aspoň podle dresu tak vypadali. Posledních deset mil brnkačka. Míjím pěkné golfové hřiště s minimem stromů a palem. Ve Vizitor centru jsem si zajistil nocleh v centru Key west v malém tradičním dřevěném hotýlku **Blue Parrot Inn**. Hned po ubytování vyrážím na kole k nultému kilometru dálnice 1 a k nejnižnějšímu místu v USA. Vykoupal jsem se v moři. Potom se proměňuji v tuctového turistu. Sighnseeing tour, pár piv v barech plných turistů a na závěr sklenička vína. Atmosféra plná country hudby je zde báječná. Nejznámější "sun shine" v USA byl zamračený, ale i tak zážitek. Další zážitek byl chlap sedící na molu vedle mne, asi v mém věku, celý vyholený a jako obleček měl tenké kšandy, které měly jediný úkol, držet malý pevný obal na šulina, jinak nic. Vše ve svítících barvách. Pivo, klobouk a mobil měl.

Na Key Westu jsem se opravdu pěkně vyspíkal a přes noc ve mne uzrálo rozhodnutí, že zpět to dám za dva dny. Všechna má elektronická zařízení sice ukazovala nepříznivý vítr, ale budiž. Vyjel jsem těsně před osmou do klidného městečka. Asi po pěti mílích jsem vyjel ze zástavby, zahrnul směrem na východ a boj začal. Průměrná rychlost 10 až 11 mil za hodinu, ale vítr mi dával pocit, že jedu s kopce aspoň šedesátkou. Předpověď byla protivítr 10 - 20 mil. Vyplnila se. Po asi dvaceti mílích se zastavuji na snídani v jediném KOA campu na ostrovech. Tradiční vajíčko se slaninou, džus a mléko s tousty jsou pro cyklistu vhodnou stravou. Lehké, ale vydatné. Hned jak jsem vyjel z kempu, praskly mi dvě špice najednou. Ještě, že už mám zmapované bike shopy cestou. Ten na Bik Pine Key jsem navštívil včera, dnes si to zopakuji. Odevzdávám kolo a odcházím do té samé hospůdky jako včera, tentokrát na dvě mini piva Bud Light celkem za tři dolary. Postarší, ale energická paní za pultem se snaží opět žertovat a opět jí moc nerozumím. Kromě opravy špic jsem musel vyměnit přední plášť, byl už totálně sjetý a raději jsem si dokoupil pár špic a centr klíč. Dalších 100 USD. Myslím, že koupit nové kolo by mne stálo stejně jako zápůjčka a investice do oprav. Jsem zvědavý, zda z kubance Ruize něco vyrazím zpět. Následuje série mostů, ten nejdelší 7 mil dlouhý jsem jel přes hodinu. Jinak nenáviděné nákladáky jsem tentokrát miloval. Vždy, když mne předjely, minimálně vteřinu jsem se svezl ve vzduchovém pytlí. Takový vítr na otevřeném moři jsem doposud zažil pouze na trajektu na Korsiku. Nekonečné. Napřed jsem počítal auta, kolik mne jich předjelo, až jich bylo sto a já nebyl pořád na vyvýšeném bodě mostu, nechal jsem toho. Těšil jsem se, že až se výškrabu na mostní oblouk, svezu se s kopce dolů. Včera to jelo bez šlapání 28 mil za hodinu. Dnes se šlapáním 9 mil za hodinu a to bylo s kopce. Kousek za mostem jsem minul poslední známý bike shop. Navíc jsem pojal myšlenku, že milkshake v Mc Donalds by bodnul. Nebodnul, zrovna se dnes omlouvali, že milkshake nejsou. Skončil jsem u benzinky s Mars tyčinkou a Dr.Peprem. Padesát mil v nohách a třicet přede mnou. Naštěstí, kromě pár již kratších mostů stromy a případná zástavba dokázali protivítr trochu ztlumit. Asi deset mil byla cyklostezka mezi vysokými keři, takže docela pohoda. Fouká proti, ale jedu skoro dvanáctkou. Nakonec jsem to dokázal a dojel až na míli 80, což znamená 130 km. Trošku jsem měl problém s ubytováním. Dost se na mne dívali podezřívavě a pořád mi říkali, že za pár mil je velmi levné ubytování. Že by američtí manažeři nejezdili na kole ? Nakonec mám luxusní pokoj venku s vířivkou. Po báječné rybí večeři ulehám opět před osmou. Tma je od sedmi.

V televizi pozoruji předpověď počasí. Zítra má foukat proti 20 - 30 mil za hodinu. Těsně před ubytováním mi opět praskla špice. Na špatné straně u pastorku. Centruji a spravuji jak za mlada. Výsledek není ideální, trochu to bude drncat, ale použitelný. Přes noc vichřice a liják. Naštěstí, znaven po dlouhé etapě, spím tvrdě.

Poslední den mne čeká stejná dávka jako včera, navíc na rozhašeném kole. Při opravování špic jsem si všiml prodřeného zadního pláště na několika místech. Byť vím ještě o jedné opravně cestou, rozhoduji se vyjet už o půl osmé a jet tak daleko, kam kolo vydrží. Vydrželo až do konce. Prvních dvacet mil po cyklostezce, někdy lehčích, někdy těžších, podle toho jak byl terén otevřený a protivítr silný. Proti vichřici, co byla ráno na pláži u motelu je to však pohoda. První zastávku na snídani jsem si dal opět u benzinky, tentokrát u té, kde jsem druhý den cesty sháněl pumpičku.

Jenom ten koláč se mi nějak zašprajcoval v břichu a trochu pak překážel. Následovalo 25 mil „in the middle of nowhere“. Po silnici mezi močály po dostatečně široké krajnici. Vítr naštěstí foukal z boku. Možná i trošku do zad, soudě podle zoufalého výrazu cyklistů co jeli proti mně. Dvacet pět mil po rovině bez zatáčky a kolem stále stejná krajina, docela záběr na morál. Nezastavil jsem ani jednou. Celou dobu jsem myslel na dvě piva v orosené sklenici v lokále, kde jsem se stavoval cestou tam. Kolem lokálu sice hořelo, zasahovali hasiči, ale byl otevřen. Lokál byl klasická US bouda bez oken. Piva byla výborná. Posledních šedesát km předměstím Miami a pak i městem bylo pěkný opruz. Protivítr a průměrně každou milí křižovatka, kde se většinou musí zastavit a počkat na zelenou a zase rozjet. Já jsem při tom pořád musel myslet na to, že nakloněné kolo v záběru znamená další prasklou špici a asi konec jízdy.

Stezka vede kolem zcela prázdné speciální silnice pro autobusy. Tipuji tak třicet pět km bez zatáčky. V závěru bylo zatáček dost. Cyklostezka kličkuje mezi pilíři místní nadzemní drahy. V Miami jsem na chvíli ztratil orientaci, ale mrakodrapy a tudíž správný směr nelze přehlédnout. Opět projíždím centrem města, tentokrát si užívám slastnou kombinaci estetického zážitku s koncem etapy.

Příjezd do Miami Beach zpočátku nebyl nic moc, chodník na mostě byl zavřený, takže nezbylo než jet po úzké krajnici dálničního mostu. Naštěstí to nebylo víc než jednu míli. Pak již následovala Bike Line s pohledem na několik výletních velko korábů na pravoboku, poslední most po chodníku a jsem v Miami Beach. Převlékám se do čistého trička s nápisem **Mile 0**, zakoupeného na Key West. Je tím myšlena nultá mile HW 1. Zahýbám na Colins Street a čekají mne poslední dvě mile. Jedu pomalu, auta taky, ale málem jsem si rozbil ústa. Zahákla se mi pumpička do šňůrky od bot a jak jsem ji předkloněn za jízdy upravoval, malém jsem to napálil do stojícího kuka vozu. Zkušeně jsem na poslední chvíli uhnul. No a pak už jenom Moje Lásky. 137 km v nohách, ale v Evčině přítomnosti mne nic nebolí. Další krásný zážitek mám za sebou. Tentokrát nemohu děkovat pártákům, nebyli. Jet sám má výhody i nevýhody, nemusíte přizpůsobovat tempo, v mém případě pořád dohánět Jirku. Na druhé straně se nemá člověk s kým podělit o zážitky. Pochopil jsem, jak mohl Honza Musil dříve jezdit tak minimálně vybaven. I já jsem měl tentokrát pouze oblečení na cestu do letadla, tři trička, plavky a dvojce slipy, které jsem si koupil v Miami. Pohoda, nic mi nechybělo. Hadravá taška přivázaní gumicukem na nosiči též bohatě stačila.

335 mil za necelých 27 hodin a průměr 19.7 km za hodinu. Zpět jsem jel proti větru o dvě hodiny déle. Fyzička překvapivě po vánočním obžerství a minimu kilometrů našlapaných na rotopedu OK. Unaven, ale cítím se bezva. Následoval krásný týden se skvělou a nenáročnou společnicí. Miami Beach 5.2.2012

ekvapivě po

Krokodýl za plotem u silnice a Key Largo

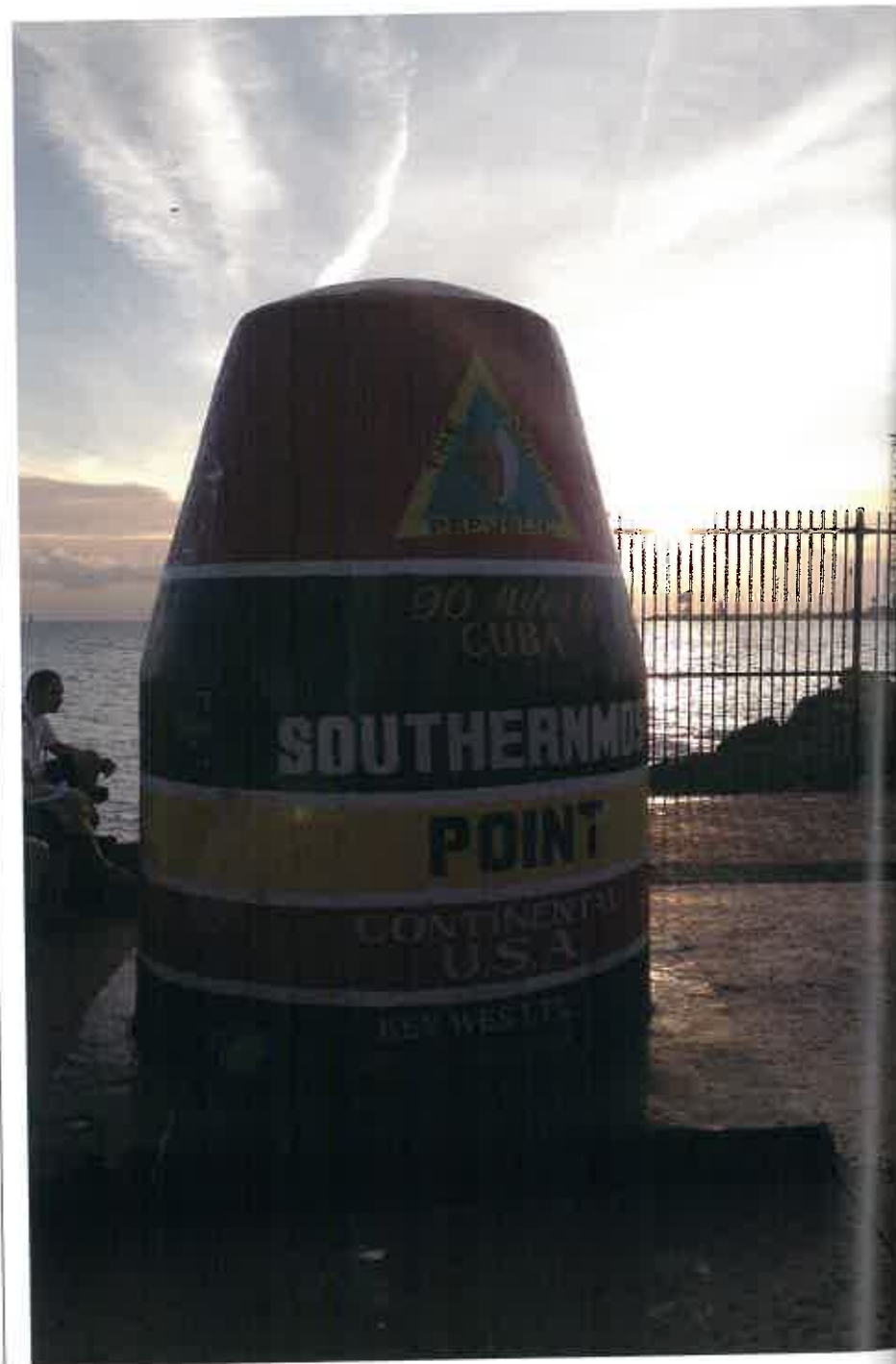

bylo k vidění spousta pelikánů a jiných ptáků.

1027 až 7 NY vlak a po hurikánu zrekonštruovaný

Původní železniční most mezi ostrovy cestou z Key West

Zpět v Miami Beach

Pro golf i začínající golfisty jsou na Floridě výborné podmínky a za rozumnou cenu

Více tváří Miami

Co jsme viděli z pokoje otřesného hotelového pokoje a architektura Miami Beach

Atmosfé

Atmosféra Miami Beach ve dne i v noci

2.kapitola - Štípa - Arc de Triomphe de l'Étoile

červen 2012 zápisky syna nebo jak to viděl Jirka

Tento deník píšu o naší cyklocestě ze Štípy do Paříže. Opět jedu s výbornými parťáky - mým otcem Jindrou (53 let) a prastrýčkem Honzou (77 let). Cestu máme naplánovanou na 20 dní a zhruba 1900 km. Výjezd je plánován na 9. hodinu ranní ve čtvrtek 7.6.2012 a příjezd do Paříže někdy před 28. 6. 2012. Čekají nás složité kopce Alp i nádherné horské jezera.

1. etapa - 7.6.21012 - Štípa (CZ) - Valtice (CZ) - 126km

Probouzím se ráno okolo půl osmé po včerejší vydatné, ale snad bezpečné pijatice. Večer se u nás byli loučit Kalabusovi a Ondra s Marťou. Ráno tu flašku vína a pár panáků cítím. Okolo 8. hodiny se setkáváme u našich ve Štípě. Kupodivu nepanuje počáteční chaos (matinka není doma), ale otec sedí v obýváku a v klidu si čte noviny. Nahodím si připravené kusy bagáže na kolo a jdu trochu starým vyrabovat ledničku k snídani. V podstatě čekáme už jen Petera, aby nás vyfotil při odjezdu. Poslední rozloučení s drahou polovičkou a jedeme.

Nastala devátá, fotoaparáty cvakly a my můžeme jet. Kola na prvních metrech neprotestují, vypadá to, že vše je přiděláno správně. Projedeme Zlínem a vydáme se po stezce směrem na Otrokovice. Těsně před Otrokovici nás dostihne obrovský černý hafan. Trocha očekávání jestli moje levé lýtko bude za několik týdnů v Paříži nebo bude za pár sekund v objetí té ďábelské potvory. Vše dopadlo dobře. Míjíme Otrokovice, následně i Baťův kanál. Začínám cítit, že se někde stala chyba. Bolí mě zadek. Chvilku to trvá, ale nakonec mi dojde, že si na zádech vezu celé cirkusové šapitó, a to mi tlačí na půlky. Zítra už tuto chybu neudělám, zátěž půjde do tašek.

První zastávka je Uherském Ostrohu a 50. km, dali jsme si polívku, malé pivo a kofolu. Pokračujeme jižní Moravou dál. Těsně před Hodonínem si dáme malé kufrování, ale nakonec to není žádná hrůza. Aspoň plukovník vidí Moravu v celé její kráse. Míjíme Hodonín a kromě opilého pána, který mi nebyl schopen odpovědět, jak daleko je do Valtic se nic zásadního neděje až do Břeclavi. Tady se opět v mém otci vzedme jeho touha po cestování mimo hlavní cestu. A tak si dáme časovku mezi rodinnými domky. Do teď netuším, co bylo za trik... Z Břeclavi jedeme polní lesní cestou, plukovník už začíná trochu odporovat. Musí se mu nechat, že Honzovo trekové kolo se s pískem a kamením moc nekamarádí. Z lesa vyjíždíme na 122. km kousek před Valticemi. Akorát je mezi námi a klidem ještě kopec, teda spíš kopeček.

Vydupeme ho a vzhůru na večeři. Dal jsem si kuřecí, ale moc jsem toho nesnědl, žaludek je v opozici. Ubytovna je za rohem, Honza a já hledáme podle cedulí, otec podle navigace. Otec se ztratil. Otce jsme znovu našli. Ubytujeme se v pohodlné ubytovně a jdeme okusit trochu místního vína. Dopíšu deník a jdu spát okolo půl 10. První etapa splněna.

2. etapa - 8. 6. 2012 - Valtice (CZ) - Tulln (AT) - 96km

Vstávám ve valtické ubytovně okolo půl 8. Otec se prochází po našem "apartmá" a protože podlaha je udělaná zřejmě z lepenky, tak se ozývá každý jeho krok. No nic, vzhůru vstříc novým dobrodružstvím, okolo půl 9 jsme s balením a opouštíme ubytovnu. Naše první kroky, teda šlápnutí, vedou do místní prodejny potravin. Snídaně čítá mlíko, jogurty a pečivo. Z Valtic se mezi vinohrady proplétáme směrem za železnou oponu. Na hranicích nás potká pár kopečků, ale není to nic hrozného. První zastávku děláme v známém Poysdorfu. Koupili jsme si mapu a dali kafe. Z Poysdorfu míříme jihozápadně směrem na městečko Erstbrunn, navigaci obstarávám já a až na drobné zaškobrtnutí v jednom dorfů nebo bergů (tak se tady jmenují všechny vesnice) naviguju bezchybně. Okolo jedné hodiny jsme v Erstbrunnu, žaludek potěšíme polívkou, pivem a kolou.

Z Erstbrunnu vyrazíme skoro časovkářským tempem na jih do Stockerei. 27 km uteče jak nic. Skrz Stockerei jen prosvištíme. Čím blíže jsme Dunaji, tím je větší horko. Na hranicích bylo zataženo, poprchalo a skoro náběh na zimu, tady je snad 45' C a slunko září jak podplacené. Do Tullnu jedeme přes dunajský most, ubytujeme se v mládeneckém hostelu a jdeme večeřet. V první hospodě jsme potkali nějakou nacionalistickou pokladní, tak jsme si dali jedno pivo a přesunuli jsme se dál, málem bez placení. V dalším gasthofu jsme si dali pizzu a spokojeně odešli spát.

3. etapa - 9. 6. 2012 - Tulln (AT) - Ybbs (AT) - 111km

Večer jsem ještě koukal ven a nádherná vichřice se proháněla Podunajím. Dnes vstáváme neobvykle pozdě, po osmé hodině. Sbalíme se a vyrazíme na slibovanou snídani. Vzhledem k tomu, že náš hostel je v zřejmě bývalé dívčí církevní výchovy. Připadám si v tričku s nápisem "pokerface", že mě brzo začnou kropit svěcenou vodou. Každopádně snídane je dobrá a splnila potřebnou nutriční hodnotu. Před devátou se vracím na pokoj a hned od dveří vidím ten humus co je venku. Déšť, vítr a všechny ty ostatní ideální podmínky pro cyklistiku se venku spojili v jedno. Nicméně vyrazíme okolo půl desáté vstříc Dunaji. Hned za naším jungend hostelem se napojujeme na Donauradweg, po které bychom měli jet následují dva dny. Stezka je pěkně značena a tak nemáme problém se hned po pěti km ztratit. Nebýt rakouského důchodce, tak si tak 10 km zajedeme. Vracíme se a pokračujeme po správné cestě na západ. Cesta se line v metrových vzdálenostech od břehu řeky Dunaj. Projíždíme spoustou rakouských zemědělských vesniček. Mimo vesnic si vystavěli okolo Dunaje rakušáci i pěkný průmyslový komplex, co chvíli míváme elektrárny, chemičky nebo trafostanice. Nabíráme pěkné tempo 20 km za hodinu. Asi po hodině se opět přihlásí o slovo příroda a začne pršet, prve jen tak trochu a pak už zcela klasické kýble vody. Za deště a se značně pokleslou morálkou se dostáváme do města Krems. Krems je nádherné město plné historických světských i náboženských budov. Za zmínku stojí, že nás celou cestu vedou ukazatele na Donauradweg. V Kremsu zjišťujeme, že jejich tvůrci měli zřejmě oblibu buď v alkoholu, nebo lehkých drogách, neboť značky absolutně neodpovídají cestě, po které jedeme a vlastně ani sami sobě - první je značka 5 km do Kremsu, následně po kilometru je tam 1,5 km do Kremsu a, světe div se, následuje značka Krems 2 km. V Kremsu navštívíme restauraci U Zlatých Jelenů na polívku, pivo a zcela výjimečně i povídkové taštičky. Od příjezdu do Kremsu už neprší. Pojíme a chceme se vypravit dál. Začalo opět pršet..... vzhledem k tomu, že jsem se zrovna převlékl, tak velím k úkrytu pod zastávku. Je mi to platné asi jako komunista na zahradě. Po dvaceti minutách vyjíždíme do deště. Poměrně rychlou a mokrou jízdou ujedeme 20 km směrem Melk. V cestě nás zarazí značka "zákaz vjezdu", ale zřejmě takový je plán, protože se břehu blíží přepravní loď. Nalodíme se na schiff a necháme se převést přes Dunaj. Do Melku dorazíme okolo 4. hodiny, lupneme kafe na zahřátí a jedem dál. Posledních 25 km máme tempo hodné časovky na Tour, je nám zima a jsme promočení. Do Ybbsu jsme dojeli okolo šesté, otec navrhuje odbočku směr Lackenhof (60 km do hor), je slušně poslán do patřičných končin. Poměrně rychle jsme zpraktikovali večeři a odsun do postelí. Usínám okolo půl desáté.

4. etapa - 10. 6. 2012 - Ybbs (AT) - Wels (AT) - 106km

Vstávat Jirko, ven z postele, nohy mě bolí už v podstatě ze zvyku. Ale výhra v dohledu, dívám se na hodinky a je půl páté ráno. No únava má různé projevy. Tak jdu ještě zalehnout a spinkám do půl osmé. Ale vzhledem k tomu, že otec nemůže dospát, tak mi pravidelně chodí okolo postele a snaží se mě vzbudit. Ale já se nedám.

Ráno nás čeká klasická rakouská snídaně, nicméně velmi chutná. Po snídani se sbalíme a chceme vyrazit, ale počasí to má rozdané jinak. Venku samozřejmě prší. Sedíme dalších třicet minut v hale hostince a čekáme, jestli se počasí umoudří. Přestává pršet, už jen kape a tak vyjíždíme. Opět jedeme po pobřeží Dunaje. Už ale nejedeme v takové těsné blízkosti, občas nás stezka odvede i několik set metrů do vnitrozemí. Po 7 km najednou vidím otca a Honzu, jak postávají pod přístřeškem a ustupují dešti. Přidám se a takto strávíme asi čtyřicet minut. Vyjíždíme, už jenom mrholí. Přístřeškovou akci jsme nuceni zopakovat ještě jednou.

Okolo 40. km jsme se zastavili ve vesničce Mitterkirchen na gulášovku a pivsona. Otec se neovládne a polívky si dá rovnou dvě. Měním vrstvy oblečení a zase vyrážíme. V nechvalně proslulém městě Mauthausen se odpojujeme od Dunaje a míříme na jihozápad. Máme trochu problémy s orientací, ale po drobné diskuzi volíme správnou cestu. Na 80. km jsme se zastavili v moc pěkné vesnici St. Florian, jediná otevřená putyka je zde rodinná cukrárna, kde se očividně schází rodinky na nedělní odpoledne. Docela přisedící našeho stolu lituji, těch 400 km je z našeho oblečení docela cítit. Honza si žádá vanilkovou zmrzlinu, tak jsme mu objednali pochoutku zvanou "Heise Liebe". Posledních 32 km bych nazval "zábavnými", už to není jenom paludování okolo řeky, ale už jedeme i přes kopečky. Museli jsme povolat do služby Péťu (navigace pro iPhone Sygic - hlas Petr) a díky tomu, že GPS strašně žere baterku, tak jsme vyzkoušeli i solární baterie. Osvědčili se.

Okolo šesté jsme ve Welsu, máme sice trochu problémy s hledáním ubytováním, ale nakonec uspějeme v pivovarském domě Gösser. V devět usínám a doufám, že zítra vyleze Oskar.

5. etapa - 11. 6. 2012 - Wels (AT) - Unterdorf (AT) - 110km

Už mě přestává bavit vstávat, vždycky to ráno bolí. Všechno co je od krku dolů se snaží přilákat moji pozornost. Zadek pobolívá, v achilovkách mi vrže, kolena loupou, ale v podstatě nic co bych neznal už z dřívějších.

Na snídani jsem si dal řádný ovocný bufet, vitamíny jsou potřeba. Před devátou odjíždíme z hotelu. Prvním úkolem je získání kvalitní mapy. Projíždíme městem a najednou tatík mizí, po chvíli zjistíme, že v hotelu nechal batoh. Takový spurt nepředvádí ani mistři na Tour de France. Batoh i mapu jsme vzápětí dostali, vydáváme se podél řeky Traun. Prvních 50 km jedeme víceméně po rovině rakouským venkovem, občas nás tabulková navigace po stezce č. 4 trochu zmate, ale nakonec se nám vždy podaří zvolit správný směr. Po 50 km se dostáváme do města Gmunden. Nádherné město na břehu ještě nádhernějšího jezera Traunsee. Projedeme celou promenádu a pak rakouskému obyvatelstvu dojdou hospody.

Chceme se naobědvat, ale nemáme kde. Další stravovací místo najdeme až v Altmünsteru o 5 km dál. Dáme si polívku a dortík. Venku se rozpršelo. Díváme se na mapu a najednou se dojetí do Salzburgu nezdá až tak reálné. Měníme tedy destinaci na Thalgau, cca 25 km před Salzburgem. Z Altmünsteru ohýbáme z cyklostezky a vydáváme se přes kopečky k jezeru Altersee. Místní nám řekli, že stoupání je v pohodě, žádný pruťák. Očividně nikdy nejeli na kole. Už naštěstí neprší. Začínáme asi kilometrovým prudkým stoupáním do obce Neukirchen, pak pokračuje několik km jemným asi 2% kopcem. Když už si myslíme, že je vše za námi, tak se zvedne vrchol. Místy je zde i 13% převýšení. K jezeru vede rychlý prudký spád. U jezera Altersee se opět napojujeme na cyklotrasu, opět rovinka. Dokonce jsme si zde vysloužili i cyklisticky tunel, který vede pod jedním horským zubem. Asi 15 km od cíle máme malé zpestření, otec přehlídne patník a bokem se svalí na chodník. Rána slušná, následky, díky Bohu, žádné. Kromě pošramocení ega padajícího. Do Thalgau dojedeme okolo 18. hodiny, hledáme ubytování, ale kde nic tu nic. Prve padají návrhy o návratu 3 km zpět, ale to jsem si nedokázal představit. Ubytovaní nacházíme o vesnici dál v pěkném zemitém hostinci.

6. etapa - 12. 6. 2012 - Unterdorf (AT) - Bad Reichenhall (DE) - Unken (AT) - 64km

Už večer nám začíná příjemná noc, otcovi se rozpadla postel, přes naléhání chce spát na zemi. V noci volá máti, problémy s mým milým bratříčkem, s kterým otec asi hodinu dost striktně debatuje do telefonu. A jak to tak bývá, vstává i dost časně. Vstanu pojednou už v 7:00 a od 7:15 spolu sedíme před pokojem na čerstvém vzduchu a debatujeme. V osum snídaně a v devět odjezd.

Prvních 25 km jedeme po rovinkách směrem k Salzburgu, kousek od města nás zastihne kopeček a následně dlouhý sjezd až do centra. Míjíme i odbočky na Salzburgerring, zvuky silných motorů a skřípění brzd se rozléhají okolními lesy. V Salzburgu se napojíme na stezku a necháme se dovést až na náměstí. Zde kupujeme mapy a jdeme na pohár. Vyjedeme dost pozdě, dneska se nám moc nechce. Vymotáme se z města asi po hodině, pokračujeme směrem k německým hranicím, jízda je najednou příjemná a docela utíká. Před vjezdem do Německa nabíráme výšku, srdce Německa je o poznání výš. V Německu projíždíme známou solnou vesničkou Bad Reichenhall a pokračujeme směrem zpět do Rakous, kopečky se zábavně vlní, občas se nám ukáže i 10% stoupání. Těsně před hranicemi míjíme Tauchensee, malé velmi čisté jezero se pstruhy a výbornou stezkou, kterou jsme samozřejmě museli projet. Zcela zbytečně, málem jsem i s kolem skončil v té čisté vodě. Hranice s Rakouskem tvoří další pass, přesněji Steinpass, přejedeme ho a míříme dolů z kopce, kilometrů máme spousty před sebou. Dojíždíme do vesnice Unken a chceme si dát oběd, venku se rozpršelo ještě víc. Po obecné poradě jsme se usnesli, že už dnes dále pokračovat nebudeme. A tak jsme od čtyř hodin v posteli a regenerujeme. Etapa sice nebyla tak dlouhá, jak jsme chtěli, ale v dešti by to stejně nebylo potěšení, spíš trápení.

7. etapa - 13. 6. 2012 - Unken (AT) - Wattens (AT) - 118km

Vstáváme opět okolo půl osmé, venku stále prší. V poklidu posnídáme a okolo deváté vymýšlíme co dál. Nakonec jsme se rozhodli, že vyjedeme i do deště. Prvních několik kilometrů je značně útrapných, jedeme po lesních stezkách, poměrně hodně prší. Asi po 8 km dorazíme do městečka Lofer. Je to malé horské středisko, v zimě je zde asi velmi příjemné polyžování. Prostudujeme mapu a pak dále stoupáme do průsmyku Pass Strub. Opět po lesních cestách. Všude je uježděné pískové podloží, takže podle toho jsou zašpiněné i kola i my.

Projedeme průsmykem Strub a pak lehce klesáme směrem do Svatého Johana. Johan je nádherné historické město, prve se zastavíme na informacích a pak na kávu a čaj. Přestalo pršet.

Ze Svatého Johana se pouštíme údolím přes několik vesniček směrem k městečku Söll. Stezka nás vede víceméně podél hlavní, ale občas zcela nepochopitelně odbočí nebo křížuje hlavní. Před Söllem už se začnu smát, stezka se 100 metrů před městem stočí o 90 stupňů a nechá nás vyjet takový dvěstě metrový kopec, a pak až vjedeme do města. Proč? Nevím. Z lehkého kopce jedeme až do nejbližšího opravdového města jménem Wörgl. Zde hledáme nějaké pohostinství, ale poměrně neúspěšně. Ve finále skončíme v nějaké restauraci, kde stejně nevaří. Dáme si alespoň pivo. Jsou čtyři hodiny a nám zbývá cca 65 km do Innsbrucku. Rozhodneme se, že pojedeme do sedmi a uvidíme, kam dojedeme. Cesta z Wörglu ubíhá velmi rychle, jedeme podél železniční trati a řeky Inn. Na půl cesty k Innsbrucku nás zastihne průtrž mračen, díky bohu jenom krátkodobá. Původně jsme chtěli dojet až do Innsbrucku, ale protože jsme v dále uviděli další průtrž, která se řtila údolím tak jsme to zabalili asi 5 minut před prvníma kapkami. Ubytovali jsme se 20 km před Innsbruckem ve vesničce Wattens. Velice mě překvapilo, že Wattens je sídlo firmy Swarovski. Celá továrna působila dost honosným dojmem. Ubytovali jsme se v hotelu Alpenhaus, původně jsme měli nechat kola venku, ale otec by z toho dost pravděpodobně nespal, tak nakonec jsme si je odnesli na pokoj. Na večeri jsme si dali pár piv a thajské jídlo v asijské restauraci. Co se mi doneslo, tak tatínek na to jídlo ještě v noci párkrát vzpomenu. Já jsem usnul oblečený hned po jídle, bolí mě nohy.

8. etapa - 14. 6. 2012 - Wattens (AT) - Landeck (AT) - 101km

Probuzení do nádherného slunečného tyrolského rána. Mráčky se prohání po obloze a vypadá to na nádherný den. Ráno otec řeší ráno firemní věci, vypadá to jako poměrně zajímavá zápleтка.

Vyjíždíme v půl desáté a cesta vede po stezkách podél řeky Inn směrem na západ. Po 20 km se dostáváme do města Innsbruck. Přijedeme na náměstí a dáme si kafe. Innsbruck ohromuje svou výstavbou i neuvěřitelnými horskými štíty okolo. Měli bychom si opětovně pohnout, chceme dnes dojet minimálně 100 km. Z Innsbrucku jedeme dále podél Innu a podél železniční tratě. Padesát kilometrů od Innsbrucku jsme se zastavili na pivo a polívku, vrchní byl první, který se s námi nějak více rozmlouval. Pivson mě opět nabudil a vyjíždíme, navigace nám říká pozitivních 38 km do cíle. Krajinka sice vede údolím řeky, ale břehy se velmi vlní, v jednu chvíli na nás zaútočí i stoupání 15 a více procent na asi 100 metrech (otcův tachometr vypověděl službu, Honza tlačil).

Do mě
restau
Švýca
- bez

9. etap
Dnesk
Jdeme
přeml
Otec r
inform
nervóz
Jedem
je cca
sejden
převoc
s něký
Po 26
pivo d
Zased
zased
cestu,
Pustín
vydáv
přístř
zadnín
fázi ko
Jsem s
podíva
chyběl
1800
nezvě
Nechá

Do městečka Landeck přijedeme okolo půl šesté, prve se chceme jít najíst mimo hotel, ale stejně skončíme v hotelové restauraci, protože se nám nechce chodit. Otec večer ještě oznámil, že nemá pas, což by v dalších dnech a hlavně ve Švýcarsku mohl být poměrně zásadní problém. Vzpomínám si, jaký jsem dostal poje před osmi lety za stejný prohřešek - bez pasu průjezd Weisem. Už se těším, jak toto téma použiji zpět:). Jdu si vyčistit zuby a spát.

9. etapa - 15. 6. 2012 - Landeck (AT) - Götzis (AT) - 107km

Dneska nás čeká chuťovka, malý Grossglockener, průsmyk Arlbergpass. Ráno nemohu dospát a tak vstávám už v 7:10. Jdeme se najíst, ale moc tam neposedím, nemám náladu. Do půl deváté ležíme ještě v posteli. Po drobném přemlouvání se teda konečně dobalíme a v devět vyjedeme. Otec na informacích zjistí, že průsmyk není v 1290 m. n. m., ale v 1800. Opět už čtvrtým rokem opakuji, že existují informace, které nepotřebuji vědět. Tak nic, jedeme, čeká nás jenom 950 metrů převýšení. Kupodivu z toho nejsem nervózní. Jedeme po okresní silnici, která kopíruje dálnici. Slunce nabývá na intenzitě, měli bychom stoupat na 32 km o 950 m, to je cca 3% stoupání, to by mělo být v pohodě. Za křižovatkou v Landecku se dohodneme, že jedeme každý sólo a sejedeme se v St. Antonu (1280 m. n. m). Prvních několik kilometrů se mi jede výborně, pouze lehké stoupání, stálý převod a přesné tempo. Asi po 10 km za sebou vidím plukovníkův stín, vzhledem k tomu, že se mi absolutně nechce se s někým tahat, tak ho pouštím a dál si jedu sám. Po 26 km a 400 metrech směrem nahoru se dostávám do Sv. Antonu, otcovi v dále jsem pouze poslal sms, že jedu na pivo do centra vesnice. Hned jak jsem dopsal, zjeví se plukovník, že odpočíval někde v zastávce... Hlava nebere. Zasedneme do restaurace s milým jménem Maximilian. S Honzou si dáme pívko a kolu. Po 15 minutách přijíždí otec a zasedá ke škopku. Chvilku se ještě kocháme krajinou - skrytý pokus o oddálení odjezdu. Ale okolo dvanácté musíme na cestu, vzhledem k tomu, že nás odrazuje plukovníkova stíhací jízda, tak ho vypouštíme prvního. Pustím si známou brněnskou kapelu Morčata na útěku a za zvuků hitů jako "Bodač z Dukovan" nebo "Karel sr*!" se vydávám k vrcholu. Není nad požitky z kultury. Plukovník je asi 200 m přede mnou. Hned za Antonem se začíná přístřovat, stoupání 11% není výjimkou. Kupodivu i Kašpárek (převod 1-1) mi přijde jako velmi ostrý převod, váha na zadním kole začíná dělat svoje. Tachometr jsem odsunul mimo moje viditelné spektrum, protože nechci vědět, v jaké fázi kopce jsem. Je horko a já jsem po pivu takový správně v rauši. Plukovníka před sebou vidím tlačít kolo. Dvakrát jsem se za kopec zastavil, abych se napil a načerpal trochu dočasné energie. Těsně před vrcholem jsem poprvé podíval na tachometr, potěšení. V cílové vesnici vidím plukovníka tak 150 m před sebou. Vyjedu na vrchol, nesmí chybět vítězný řev, ale plukovník nikde. Chvilku ho hledám, ale pak jdu radši na pivo. On se najde sám. Jsem ve výšce 1800 metrů nad mořem, svítí slunce, pofoukává vítr a čekám. Otec se objeví za dalších 15 minut, plukovník stále neznámý. S otcem si dáme oběd a dortík. V průběhu se ozve plukovník telefonem, je někde asi 25 km v údolí. Nechápu jak a proč, ale přešel vrchol a pokračoval do údolí.

S otcem se poskládáme a jedeme dolů. Ze začátku velmi dobré, maximum jsem vyhnal na 60km/h a to bez šlapání. Dohromady jedem 35 km směrem dolů, kousek před městem Bludenz nalézáme plukovníka, otec mu vynadá a proběhne kratší trojstranná výměna názorů na téma jak a kde jezdit. V Bludenzu si dáme kafe a pívko, zbývá nám 30 km a rovina před námi. Vyjedeme a cesta utíká, mineme několik nádherně průzračných jezírek. Do Götzisu dojíždíme něco po šesté, na třetí pokus najdeme ubytování.

10. etapa - 16. 6. 2012 - Götzis (AT) - Konstanz (DE) - Fraufelden (CH) - 108km

Dnešní snídaně byla chudší, než jsme z rakouské pohostinnosti zvyklí. Je pravda, že paní domácí vypadá, že i uvařit kafe je pro ni skoro fyzicky nepřekonatelné.

Nechce se nám vyjíždět v devět a tak si to protáhneme do půl desáté. Připádám si jak na základce před plaveckým tréninkem, každá minuta volna dobrá. Jedeme. Ve skoro tropickém počasí směřujeme na sever k Bodamskému jezeru. Po pár kilometrech narazíme na švýcarskou hranici. Chvilé laciného vzrušení kvůli otcovu pasu, ale hraničníci si nás vůbec nevšímají. Je pravda, že už jsem přes hranice nejel pěkně dlouho. Za hranicemi si musíme vybrat peníze, přeci jenom švýcarské zlato v bankách se počítá ve francích a ne v euru. Vyjedeme podél řeky Rýn severním směrem. Jedeme okolo čerstvě posekaných luk a všude je hmyz. V určitou chvíli máme všechno plné nějakých malých chroustů, nemám odvahu ani otevřít pusku a tak dýchám nosem. Chvilí se motáme okolo břehů Bodensee, až se přes pár geografických omylů dostaneme do města Rorschach. By mě zajímalo, jestli starosta je fanoušek The Watchmen. U břehu si sedneme na polívku. Druhá štace vede po cyklistických stezkách až do Konstanz, neboli česky do Kostnice. Je to ještě 35 km. Teplota se zvedá a po obědovém pivu si připádám jak přetažený dřevěnou kládou. Na břehu jezera nás míjí spousta cyklistů, ale bohužel pouze do protivky. V Kostnici se vyrojila děsná kvanta lidí, asi si vytáhnou pumpičku a začnu je mlátit po hlavě. Po občerstvení musíme splnit povinnost, jedeme se koupat. Skok do jezera je osvěžující, co si budeme povídat i kalhoty od dresu potřebovali vyprat. Cestou z Kostnice mi vletí do krku muška, začnu děsně kašlat a projedeme zpět celnicí do Švýcarska (Kostnice je v Německu). A asi 3 metry za celnicí jsem se rozkašlal tak, že jsem se bohužel pozvracel. Ale nikdo si toho nevšiml (což je malý zázrak).

Za Kostnicí jedeme do pár kopečků, ale víceméně po rovině. Jedeme pořád po stezce, až do doby kdy stezku začali stavět lidi závislí na drogách, protože stezka začala mířit snad už i do středu Země. V šest jsme v Frauendorfu, chvilku hledáme ubytování, ale nakonec se zadaří.

11. etapa - 17. 6. 2012 - Fraufelden (CH) - Horw(CH) - 114km

Včera jsme se dívali na fotbal, a protože jsme vyhráli, tak jsme pili víno. Vstávat se mi samozřejmě nechce, ale svítí mi slunko do ucha tak o půl deváté vstávám. Dneska to máme bez snídaně, takže odjezd je poměrně rychlejší. Stejně ale odjíždíme o půl desáté. První zastávka je v místní pekárně, dáme si koblih a ledový čaj. Prvních několik kilometrů jedeme zemědělskou krajinou, všude samý traktor a hnůj. Po 20 km se před námi objevuje město Winterthur, naštěstí je velmi dobře propojeno cyklostezkami. Pokračujeme dalších 25 km směrem na Zurich, po cestě se dostáváme stále do hustší zástavby. Nakonec se objevíme u Curyšského jezera. Chvilí jedeme po promenádě a pak zakotvíme u jedné z restaurací. Ceny přímo nekřesťanské, dáme jedno pivo a pryč.

Vydáme se podél jezera, břehy jsou obsypané lidmi, kteří si u vody užívají slunečního dne. Ve vesnici Horgen jsme se rozhodli, že už se přejetí kopců směrem k Luzernu nedá odkládat. Vyjedeme kolmo na jezero a před námi se zvedne pěkný 200 metrový kopec. Slunce hřeje a mě pěkně pálí ruce od opálení. Hned za kopcem je malé městečko, zaútočím zde na benzinku a skoupím zásoby nápojů. Pokračujeme z kopce. Překvapí mě, když se najednou vynoříme u centrály firmy Rapidshare. Pro člověka vyrůstajícího v době stahování je to jak objev Ameriky. Pokračujeme dál z lehkého kopečka až do města Baar, kde se k našemu překvapení odehrává zápas v americkém fotbalu. Chvilí se díváme a pak zase pokračujeme. Honza to komentuje slovy "podivný sport".

Do Luzernu jsme dostali okolo čtvrté hodiny odpolední, všude davy lidí a neuvěřitelně draho. Dáme si polívku v ceně malého vozu a pokračujeme podél jezera vstříc ubytování. Kupodivu, i když je Luzern velké město, tak sehnat ubytování na okraji je skoro nemožné. Kroužíme okolo jezera a hotely jsou buď zavřené, nebo brutálně předražené. Po 14 km hledání si najdeme hotel Felmis v městečku Horw, pěkný ale drahý. Číšníka nám dělá Slovák, takže jsme si i pokecali.

Na závěr této etapy bych si dovolil automobilové shrnutí nad naší dosavadní cestou, protože na co má člověk čumět kromě asfaltu když né na auta. Tak v Česku to všichni známe, horní Rakousko to mi přišel takový ráj traktorů, od Zetoru až po mega John Deer, okolo Dunaje nic moc, spíš lodě než auta. Samozřejmě velmi pěkné hody nastaly v Salzburgu a v Innsbrucku, BMW, Mercedes a Audi se stává průměrem a občas se mihne i nějaký italský kousek nebo německé Porsche. Ovšem žně začínají až ve Švýcarsku, lépe řečeno, čím blíže Luzernu tím lépe. V Zurichu se stává Porsche 911 nudným standardem a s bavorákem jezdí pouze služby na nákup, mezi Lucernem a Zurichem napočítám asi 5 Ferrari, 12 Porsche, 3 Lamborghini, 2 Maserati, 2 Lotusy a asi 158 malých Abarth pětistovek. Musí se nechat, že Švýcaři mají dobrý vkus, docela se tady rozmohl i tuning, ale ne ten náš "izolepa a stahovací pásky", ale kvalitní tuning. Detaily místních VW Golf jsou dotažené k dokonalosti, viděl jsem i upravený americký mustang z 60. let a, světe div se, dalo na to doopravdy dívat. No prostě pro auto fanouška ráj, od nových italských speciálů, přes M5 a M3 všech možných ročníků až po skvosty americké muscle car kuchyně (dokonce mě předjel i černý Challenger jak z Bullitova případu - ten zvuk mě málem hodil do příkopu). Tuším, že ještě by se mohlo zadařit okolo Ženevy, ale Francii, té už moc šancí nedávám.

12. etapa - 18. 6. 2012 - Horw(CH) - Weissenburg (CH) - 106km

Vstávat a cvičit. Snídaně, chvilku poležet, povinný předodjezdový odpor a šup do sedla. Vyjíždíme vstříc švýcarským Alpám, ať to znamená, co chce. Ráno strávíme povinnou pětiminutovku dohadováním, jestli mám pravdu já a navigace založená na systému GPS nebo můj otec a jeho "pocit". Nakonec vyjedeme nečekaně mým směrem. Jedeme podél luzernského jezera Vierwaldstättersee až k městečku Sarnem. Pokocháme se pár alpskými výhledy a vyjedeme okolo dalšího jezera Sarner See. Dalším jezerem, které míjíme je Lungernersee u města Lungern. Okolní výhledy jsou úžasné. Za Lungernem začíná vzestup na Brünigpass. Je horko a moje spálené ruce bolí. Asi po 200 výškových metrech je čas na úpravy, přehazuji bagáž a brufínek to jistí. Najednou to jde jak na drátkách. Jedem spolu s plukovníkem až do passu ve výšce 1008 metrů nad mořem. S Honzou jdu na pívko a čekáme na otce.

Původně jsem si myslel, že pojedeme rovně, ale né ono to tak nejde, takže z kopce dolů směrem k Brienzer See u města Brienz. Je horko, už se opakuju, ale fakt je horko, tak si jdeme do místní jednoty (COOP) koupit pití a něco málo pochutin. Pokračujeme do města Interlaken, sedneme si na polívku a hledíme na horskou střechu Evropy, hory Eiger a Jungfrau. Neuvěřitelná krása.

Z Interlakenu pokračujeme podél jezera Thunersee až do města Spiez. Po cestě je nám fakt horůce, tak zaplácneme čtyři franky a jdeme se vykoupat do jezera. Jezero je chladné ale osvěžující. Pokračujeme a ve Spiezu odhýbáme od jezera do hor. Pořád stoupáme, sice jemně, ale pořád nahoru. Od stého kilometru se snažíme najít ubytování, ale moc se nám nedaří. Naštěstí najdeme ubytování v Hostinci U Staré Pošty o 6 km dál. Číšník je srandovní a bílé víno mají ucházející. Zítra nás čeká další pass.

13. etapa - 19. 6. 2012 - Weissenburg (CH) - Lausanne (CH) - 99km

Proč existují mouchy???? Ani dospat mě nenechá. Máme v pokoji malého útočného pacholka, který nás neustále napadá. Okolo půl osmé provedu vraždu iPhonem a jdeme se balit. Hned za hotelem nám začíná kopeček. Již včera ohlašovaný pass se začíná blížit. Těsně před kopcem svítla malá jiskřička naděje, existuje objížďka, je sice o 25 km delší, ale je to relativně po rovině. Ale tato možnost je zavrhnuta jako "zbabělá". Kopec jde vidět už cesty, kroucení serpentín nevypadá moc příjemně. Před kopcem si schovám tachometr mimo dosah očí. Začíná to pěkně zoztra. Minimálně 10% stoupání a horko jako na Merkuru. Jedeme s plukovníkem pospolu, otec zaostává. Plukovník si v jedné zatáčce lehne, já zase fotím. Míjíme se celou cestu nahoru. Kopec nám začal v 850 metrech a má končit v 1508 metrech. Při první kontrole výškoměru mám chuť ho hodit do údolí a skočit za ním. Po nekonečném úporném boji ukazujem 1080 m. Aaaaa. No nic, pokračujeme. Je to docela trápení, plukovník občas i tlačí. Před dvanáctou se dostaneme na vrchol, s plukovníkem si dáme bierka a čekáme. Otec se objeví po dvaceti minutách. Chvilí ještě sedíme a pak vzhůru do údolí. Jedeme po pěkných srážech, podaří se mi vyloudit 69,9 km/h a to bez šlapání. Dojedeme přes lehké terénní vlny až do města Bulle. Otec nevypadá moc dobře a tak dáváme pauzu. Z Bulle vyjíždíme vstříc Ženevskému jezeru. Krajina se vlní, víceméně neklesá.

Zvláštní, jezero by mělo být řádně níž. Až těsně před jezerem začneme padat dolů do města Vevey. Dojedeme na pobřeží a nabere směr západ na Lausanne. Údajně jsem nasadil nemilosrdné tempo, ale já už se jenom těšil na postel. V Lausanne se snažíme najít ubytování, ale je nám řečeno, že je buď obsazeno, nebo za cenu české nemovitosti. Trošku zahajujeme paniku, ale díky Bohu najdeme kousek od centra mládežnický hostel, mají poslední volný pokoj. Zajímalo by mě, kdy si začneme s ubytováním dělat starosti dopředu ?

14. etapa - 20. 6. 2012 - Lausanne (CH) - Geneve (CH) - Bellegarde s.Valserine (FR) - 93km

Usnul jsem už před desátou, tak se mi chce brzo vstávat. Ale nakonec jsem to přemohl a spal do půl osmé. Jdeme na snídani a pobavení přichází hned po ránu. Jsme v mládežnickém hostelu, což znamená, že barák je plný školních výletů. Na snídani to vypadá jak v středoškolské jídelně, všude okolo pubescentů. By mě zajímalo, kde a jak si ty děti stihli v půl osmé napatlat na hlavy ty tuny gelu a make-upu. Dokonce i já si připadám starý. Dosnídáme a jedeme. Obloha je zamračená a jak to už tak bývá, tak začalo pršet. Jedeme chvíli v dešti, ale po hodině se už rozpršelo docela hodně, takže jedeme na benzinku. Tuto informaci, ale nepochytil Honza, prostě zmizel. Chvilku se snažíme ho nahnat, ale zmizel. Po dvaceti minutách schovky se vydáme s otcem dál, Honza je dále nezvěstný. Projedeme dvě další městečka, snažíme se ho nahnat telefonem, ale všechny pokusy neúspěšné. Jedeme dál směrem k Ženevě, plán je takový, že pokud se nenajdeme směrem k Ženevě, tak zajdeme na policii. Honza se ozve asi po třiceti minutách. Čeká o několik vesniček před námi. Dojedeme ho asi po dvaceti minutách a musím mu promluvit do duše. Přestalo pršet a jedeme dál, další zastávka je Ženeva.

Po 55 kilometrech jsme ve městě. Ženeva je pěkná, hlavně promenáda s velkým vodotryskem. Dáme si pivo a zmrzku a pokračujeme.

Cestou na západ od Ženevy se blížíme k francouzským hranicím. Hranice překročíme na Rhôně ve městě Chancy. Hned za hranicemi se dostáváme do kopečků, které lemují Rhônu. 15 kilometrů se motáme po březích řeky nahoru a dolů. Okolo páté přijedeme do města Bellegarde sur Valserine. Rakouská a švýcarská přesnost a ordnung se najednou změnil ve francouzskou lehkovážnost a lehký bordýlek. Ale hotel jsme našli čistý. Otec usnul už v sedm hodin.

15. etapa - 21. 6. 2012 - Bellegarde s.Valserine (FR) - Tournus (FR) - 121km

Jak popsat noc v jedné manželské posteli s mým otcem... Obdivuji mou maminku, že nemá vlastní postel. Okolo deváté večer jsem si užil trochu domácího násilí, když mě spící otec přetáhl o hlavě svou mohutnou rukou, následovala romantická chrápací symfonie d moll ze vzdálenosti deset centimetrů a zábavnou noc jsme zakončili plavbou po moři, kde vlny vyvolává můj otec. Trochu se divím, že jsem neskončil obličejem na koberci. Každopádně vstali jsme, nasnídali se a vyrazil. Otec vypadá, že Krojzingrův realizační tým by mu byl málo. Vytáhnout kolo, doplnit vodu, pomoci s taškami...

Z města na B. (nechce se mi ten hrůzný název opakovat) vyjíždíme do kopců. Šlape se mi velmi dobře, slunko pere a kilometry přibývají. Profil je dnes velmi jednoduchý, nahoru a dolů. První kopec má 160 m, a pak 100 m dolů, další kopec je zhruba to samé. Po 20 km se dostaneme do města Nantua, docela pěkně letovisko u dalšího jezera. Co mě ale uchvátilo je dálnice. Ta vede asi padesát metrů nad námi po mostech. Najednou v té výšce končí ve skále, přímo do tunelu. Z technického hlediska absolutní nádhera.

V Nantua míjíme jezero a vydáváme se vstříc pahorkatině. Vjíždím do prvního kopce, snad bude krátký. Po 300 m stoupání si vzpomínám na mapu a jeden zapomenutý Col (neboli německy Pass). Ve výšce 780 m.n.m. je mi jasné, že je to on. Poté ještě několikrát spadneme a vyjedeme několik stovek metrů, až se dostaneme před obrovskou planinu. Na planině leží naše první zastávka - Bourge en Brusse (dále jen BeB, protože se mi to nechce opisovat). V BeB si dáme pivo a housku a jedeme dál. Z BeB jedeme ideálními podmínkami, zcela rovná silnice, slunko a 50 km před námi. Ale po 20 km se počasí zkazí, začne déšť. Murphyho zákony cyklistiky fungují, buď jedeš do kopce nebo za deště nebo fouká protivítr. Zkoušíme se párkrát schovat, ale moc dlouho to nevydrží. 25 km od cíle přestane pršet. 10 km do Tournus otec pronese "tady snad nepršelo". No a 30 sekund na to začne slejvák. Proč nedrží občas mluvidla zavřená. Do Tournus jsme se dostali okolo šest večer. Chvilku hledáme ubytování, ale nakonec máme úspěch. Večer se jdeme dívat na fotbal. A ten dopadl neslavně...

16. etapa - 22. 6. 2012 - Tournus (FR) - Saulieu (FR) - 119 km

Historický okamžik, včera jsem z důvodu vyčerpání opomněl napsat deník, tak nyní musím zpracovat dva v jednom. Zase jsme spali v poměrně pěkném hotelu. Mám pocit, že jakýkoliv hotel ve francouzském maloměstě má v podmínkách hotelu jistou romantiku. Ulehl jsem do vlastní betle, takže se neopakovalo mysterium předešlého dne. Rochním do osmi a pak jdeme snídat.

Burgundsko těš se, Češi se blíží. Jak jsem zjistil, máme dneska a asi i zítra projíždět krajem Burgundy, tak by mě zajímalo, co to znamená.... Před námi malé kopečky a jinak rovina. Vyjíždíme vstříc dalšímu francouzskému městu se strašným názvem Chalon sur Saone (dále jen CSS). Prvních několik kilometrů vypadá na zážitkovou etapu, 20 km do CSS uběhne jak nic a jedinou skvrnou na pěkném dni je moje drobná rozepře nad volbou tratě s otcem (on chce jet přes Jupiter a já nejkratší cestou - dilemma hlavních cest). Z CSS jedeme směrem na město Autun, projíždíme burgundskými vinicemi. Chyba nyní padá na moji hlavu, protože jsem je zapomněl vyfotit. A už znovu se nám tento pohled nenaskytl. Mezi vinicemi se z ničeho nic vynořil kopeček a ten se táhne až na 500 metrů n.m. A po kopci je sjezd. Sjezd končí ve městě Autun. Zde praktikujeme vaječnou omeletu a pívko. Autun vypadá jako velmi zajímavé město, ze severní strany se ční nádherný klášter a celé město je protkáno římskými památkami. Při jídle pozorujeme staříky oddávající se petangu. Z Autun zbývá 40 km, snad po rovině. Ve finále je po rovině 20 km, lehce se vlníme okolo polí a políček, které obývají čisté bílé francouzské krávy. Zvedáme se do kopců časovkovým tempem, vedu peloton. Otec se neskutečně drží, všechna čest. Z malého kopečku se opět stala sviňa která nás vyvedla až do 500 m (z 200).

Kopec končí až ve vesnici Saulieu. První pohled do města je děsivý, malé město bez lidí. Ale čím dále zajiždíme do středu, tak je to lepší - víc lidí, víc hospod, víc ubytování. Večer nás nemine klasická chvíle napětí s hledáním ubytování na další dny, ale i tu vyřešíme s noblesou - plukovník spí.

17. etapa - 23. 6. 2012 - Saulieu (FR) - Joigny (FR) - 123km

Tato etapa je zážitková, průměr 20.5km/h mluví za vše. Večer jsme byli na fotbale, tak jsme si samozřejmě dali víno. A potom pivo, hned několik. Opět ranní dilemma, bude bolet hlava nebo ne. Nakonec to dopadá dobře, snídaně neublíží, ale prospěje. Otec se nám zamkne v pokoji a začne hystericky lomcovat dveřmi. Stačí říct "uklidni se a pokus se znovu otevřít doleva", najednou to jde. Jsme na náhorní plošině, tudíž bychom měli jet dolů. V podstatě se nám to plní. 40 km jedeme dál.

Z Avalonu jsme se vydali po hlavní do města Auxerre. Cesta ubíhá jak z vody. Nádherná rovina, vítr zleva, šlapkáme si okolo dvacítky. Po 25 km se dáváme na cyklostezku okolo řeky Yvonne. Trochu zpomalíme, protože takové krásy se musí vnímat pomalu. Mineme několik plavebních komor, dokonce mi dovolí jednu z nich ručně otevřít. Zážitek dokonalý, jak malý Jarda s autodráhou. V podstatě jsme začali u Bařova kanálu a teď u Yvonne kedeme kolem stejného kanálu. Připomíná mi to tady Moravu. Podél kanálu a podél Yvonne se dostaneme až do Auxerre. Je to nádherné město s katedrálou a s očividně velkou vodáckou základnou. Na řece je spousta sportovně vypadajících vodáků. Projedeme do města a sedneme do hospody. Protože Jirka celou cestu táhl, tak máme 90 km a nejsou ani tři hodiny odpoledne. Dáme pivko, dvě pivka, trochu výborného francouzského sýra a pokračujeme. Opět jsem v rauši pivním, tak nasazuji tempo. Prve jedeme po rozbombardované silnici okolo řeky, ale po 10 km se zpět vrátíme na hlavní silnici. A přichází chvíle časovek a finálních spurtů. Nasadil jsem prvotní tempo 26 km/h. Cesta je rovná a vítr do protivky. No v podstatě jsem to narval jak to šlo, v rychlosti 36 km/h na mě po 20 km začal otec řvát, jestli jsem se zbláznil. Drží se dobře lišák šedivá, plukovník v nedohlednu. Dojeli jsme před šestou do městečka Joigny, plukovník se s námi začíná bavit, protože jsme mu ujeli tak byl nemluvný. Dáme večeri a vzpomněli jsme si, že existuje pastis....

18. etapa - 24. 6. 2012 - Joigny (FR) - Melun (FR) - 107km

Včera jsme (znovu) objevili pastis a ráno toho trochu lituju. Tento divotvorný likér způsobil celému osazenstvu drobné zažívací obtíže. Já jsem poprvé na toaletě v tři čtvrtě na šest ráno a pak o hodinu později a pak ještě jednou. Otec a Honza jsou na tom podobně. Dáme si snídani a vyrazíme, tentokrát přesně na devátou hodinu. Jedeme opět okolo řeky Yvonne směrem k soutoku se Seinou. Cesta docela utíká, pouze v žaludku se mi to nějak bouří. Zatím to ustojím. Počasí není nejlepší, je zataženo. Po jedenácté dorazíme do města Sens, které má být naší první zastávkou. Při vjezdu do města nás překvapí nádherná katedrála "ala Notre Dame". Sedneme si do kavárny přímo před katedrálou, popijíme kávu a kocháme se.

Před dvanáctou vyjedeme směrem k městu Montreau-Fault-Yonne (příští cestu jedeme někam, kde mají města jednodušší jména - dále tedy jen město na M). Cesta docela ubíhá, až na nepříliš příznivý vítr. 10 km před M městem otec dofukuje opětovně pneumatiku, drobně mu už několik dní uchází a lepí to tím, že fouká gumu na benzinkách. Toto se opakuje i nyní, ale drobně to přeženeme a tak jde ventilek od gumy. Vyměňujeme pneumatiku. Pokračujeme do města na M., pěkné městečko s majestátným soutokem řek Yvonne a Seina. Soutok je situován mezi dva mosty, kde nad nimi dozor hlídá socha Napoleona Bonaparte. Chceme si zde dát nějakou polívku a chvilku zabrzdit, ale není kde. Je neděle a všechno je zavřené. Kousek za vesnicí otec regulérně píchne, to je potěšení. Opravíme to, ale při dofukování urveme další ventilek. Oprava číslo tři. Už mi trochu dochází náhradní díly. Pokračujeme dál podél Seiny a otec si začne stěžovat, že má bublinu v kole, že je blbě nahuštěné. Oprava číslo čtyři. Konečně pokračujeme, jedeme okolo továren a není to teda žádná romantika - poprchá, je zataženo, otec se strachuje o duše, nic pěkného ke koukání. Okolo páté se dostaneme do Melunu, najdeme si hotel F1 a chystáme se na dojezd. Snad bude příjemnější než dnešek. K vítěznému oblouku je to 55 km

19. etapa - 25. 6. 2012 - Melun (FR) - Paříž (FR) - 61km

Vydáváme se do poslední etapy. Ráno proběhla lehká snídane v hotelu a vyjíždíme. Cesta hned po ránu probíhá docela poklidně, jedeme po hlavních cestách. Ale provoz není nikterak hrozný. Po 20 km začínáme najíždět od jihovýchodu do Paříže, mineme několik malých městeček a dostáváme se čím dál tím víc do centra. Najedeme od jihu k Seině. Okolo řeky je poměrně rozsáhlá průmyslová zástavba. Jedeme kolem ní dalších 20 km. Naštěstí svítí sluníčko, takže cesta není takový opruz. První památku, kterou jsme našli, je katedrála Notre Dame. Okolo je strašně moc lidí, dokonce jsem viděl i český zájezd. Nikdo se nás nezeptá, jak jsme se sem dostali nebo co děláme. Rozdíl oproti Americe, tam se nás vyptával každý. Pokračujeme po jižním břehu Seiny až k Invalidovně a následně přes Martovy pole míříme k Eiffelovi věži. Pod Eifelovkou si dáme pivo a kocháme se závěrem cesty. Od věže směřujeme na sever k Vítěznému oblouku. Provoz je dost děsný, všude okolo jsou lidi, moc aut a i docela agresivní okolní cyklisti. K Vítěznému oblouku se dostaneme okolo jedné hodiny odpoledne. Jednou vítězoslavně objedeme oblouk a pak se usídlíme pod obloukem a začneme se fotit. Od oblouku míříme do oblasti Montmartre, kde bychom měli být ubytovaní. Ve dvě hodiny odpoledne **po 1990 km končíme úspěšně naši trasu Štípa - Vítězný oblouk.**

*Díky chlapi, bylo to náročné a překrásné.
Jirka*

tem
Toto

de
kde.

ny a

shuje
ezd.

jihu k
čko,
dí,

y pole

vaní.

3.kapitola - Ze Štípy až k Vítěznému oblouku

Deník otce (jak jsem to viděl já) z cyklocesty ze střední Evropy až na imperialistický Západ

Tento deník je šestým pokračováním zápisků z mých cyklo cest, díky kterým lépe přežívám naši verzi socialistického kapitalismu. Období od poslední cesty bylo velmi plodné a dá se říci velmi úspěšné v práci. Kromě toho, že po mnoha letech jsem si užíval dlouhé období bez problémů s cash flow, vymysleli jsme spoustu novinek, za které nám dokonce na work shopu zákazníci tleskali. Jirka se stal plnohodnotným a dobrým šéfem servisu a Lucka zvládá všechny své agendy levou zadní. Mám z toho radost. Jenom Honzíček nás trochu na jaře pozlobil. Také jsem dopustil drobnou chybu. Nebránil jsem se nahlédnout pod pokličku a z velké dálky se lehce zapojit do lokální politiky. Údiv jak to tam chodí, jak se věci řeší a za co platíme úředníky i politiky, se však nedá rozjezdít ani za dva tisíce kilometrů. Proč připomínám. Za jízdy jsme s Jirkou řešili tradičně problémy s vývojem našeho skvělého software, problémy s Honzu a diskutovali výše zmíněné téma.

7.6.2012. Další z našich bláznivých nápadů se stává realitou. Dnes v 9:00 jsme za přítomnosti profesionálního fotografa Petra Semančíka vyrazili na další cyklotrasu, tentokrát Štípa – Innsbruck – Ženeva – Paříž. Team stále stejný, Honza, Jirka a já. Pouze Honzovi chybí přední zub. Jinak jsme kompleť. Dnes jsme ujeli **126 km** bez jediného zřetelného stoupání. Cílovou destinací jsou Valtice. Kromě pár malých zajižděk a občas místo asfaltu polňačky nevalné kvality, vše probíhalo podle plánu. První přestávku jsme si dali v Uherském Ostrohu a druhou až v cíli. Letos pojedeme na polívku a jedno pivo o přestávku. Počasí bylo excelentní a zcela úspěšně jsme se vyhnuli jakémukoli provozu. Spíme v levné, ale čisté ubytovně. Před spaním jsme si dali asi poslední dobré pivo a i skleničku místního vína. Nová kola zatím fungují dobře. Na dálku pacifikuji našeho Honzu, zítra píše písemku z češtiny. Evča si užívá v norském Trondheimu. Počasí je krásné, snad to vydrží. Předpověď moc optimistická není. Zážitek dne: v Rohatci, krátce po poledni, lehce podnapilý občan, který se domáhal otevření vinotéky, ale i přes to odhadl vzdálenost do Valtic téměř přesně.

8.6.2012. Po krátké zastávce na náměstí ve Valticích a snídani v místním supermarketu vyrazíme směr rakouská hranice a městečko Poysdorf. Hned první metry jsou do kopce a přejezdy ne dlouhých, ale spousty kopečků jsou charakteristické pro prvních šedesát km dnešní etapy. Dohromady to dalo minimálně sedm set výškových metrů. Mapy zakoupené v Poysdorfu se ujímá Jirka a je pověřen denní navigací. Jenom jednou lehce zakufroval. Já zůstávám u té dlouhodobé strategie. Dnešní trasa byla náročná, ale opravdu moc pěkná. Hlavně, že mi změkly ty dvě fazole na zadku, co se mi včera udělaly. Poznat sever Rakouska ze sedla kola je úplně něco jiného než za volantem auta. Cyklisticky ráj. Pěkné okresy s prakticky nulovým provozem. Ve vesnicích téměř nenarazíte na živáčka. Na 56. km jsme si dali polívku a pivo a zbývalo nám 23 km do Stockerau. To už bylo z kopce nebo po rovině a pěkně jsme to švihali. Projíždíme Stockerau, pěkné městečko, už jsme jeli kolem mockrát po dálnici. Totéž lze říct i o cílovém Tullnu, kam jsme dorazili po pěkných **96 km**. Dojem nám pokazila pouze sice krojovaná, ale stará a škaredá servírka v místní restauraci. Navíc objednávka piva trvala minimálně dvacet minut a další pivo bylo v nedohlednu. Plynulou němčinou jsem ji vysvětlil, co si myslím o úrovni jejího servisu a odebrali jsme se do první pizzerie, kterou jsme našli. Čtyřsýrová pizza byla super a servírka také. Po krátké procházce po břehu Dunaje se odebíráme do Jungendherberge, kde spíme. I Honzu sem kupodivu pustili. Cítím se celkem ok, uvidíme co zítra sedací část. Třetí den bývá krizový.

9.6.2012. Nebyl krizový. **111 km** kolem Dunaje skoro pořád v dešti. Krizové byly problémy s Honzíčkem, které jsem o přestávkách, po dojezdu a pak při večeri s Jiříčkem řešil. Opravdu mi jeho chování dělá starosti a snad na kole naberu dost sil, abych ho po návratu zpacifikoval. Dunajská cyklostezka je opravdu moc krásná. Nebýt náhodného chodce, tak jsme hned na začátku asi deset kilometrů zakufrovali k nějaké továrně. Ze začátku se totiž nejede kolem Dunaje, ale vnitrozemím. Nejprve jsme jeli po pravém břehu Dunaje a asi po dvaceti km přešli po přehradní hrázi na levý břeh. Pak začalo lít a lilo až do Kremsu. Tam jsme se převlékli a dali povídkové taštičky. Jenom jsme vyrazili, začalo opět pršet. Přešli jsme most opět na pravý břeh. Asi dvacet km před Melkem byla stezka zavřená a museli jsme trajektem na druhou stranu. Celou cestu do Melku lilo. Projeli jsme spoustu pěkných vesniček, obdivovali vinice ve strmých svazích, na nichž se občas tyčila zřícenina hradu. V místech převozu u vesničky Spitz protéká Dunaj mezi kopci. Zámek v Melku jsme viděli z druhé strany než z dálnice. Na místním malebném náměstíčku jsme se zastavili na kafe a pokračovali opět v dešti posledních 25 km do Ybbsu. Prvních 40 km a posledních 25 km jsme docela švihali, pořád kolem 23-25 km za hodinu, což není s bagáží až tak špatné. Bydlíme v historickém centru Ybbsu v pěkném hotelu za 37 Euro na osobu. Konečně jsme si dali Wienerschnitzel. Dnes si ho po fyzickém i psychickém vypětí zasloužím.

10.6.2012. Tachometr jsem sledoval asi po **105. km**. Pak už jsme hledali ubytování ve městě Wells asi 30 km za Linzem. Dnes jsem spal lépe než včera. I přesto jsem se v noci dohadoval s tím naším delikventem. Vzbudil jsem se před sedmou a Jirka nereagoval na budíček. Po krátké procházce Ybbsem jsem se šel nasnídat. Pánové se za chvíli připojili. Ráno vysvitlo sluníčko, ale jenom než začalo pršet. Nabalili jsme kola a čekali, až přestane pršet. Přestalo, vyrazili jsme přes most na levý břeh Dunaje. Po osmi kilometrech jsme stáli pod přístřeškem a čekali až přestane pršet. To jsme zopakovali po pár kilometrech znovu. Krajina malebná, vesničky kouzelné, jedeme rychleji než výletní lodě proti proudu. Chviléma až 25 km za hodinu. Včera jsme měli co dělat, aby jsme ujeli luxusnímu parníku Sofia. Plukovník si na tempo trošičku stěžuje. Asi na 40. km se zastavujeme ve vesnici Mitterkirchen za velkou protipovodňovou hrází na výbornou gulášovou polívku. Následuje dalších asi dvacet kilometrů po stezce po břehu Dunaje až na most u Mauthausenu. Kola musíme vytlačit po schodech na most a plukovník řekl: „Do prdele“, sotva kolo vytlačil. Když už mluvil takhle sprostě, asi opravdu trpěl. Opouštíme Donauradweg, cestu duchodců. Potkali jsme jich v protisměru za poslední dva dny desítky. Následuje docela otravný průjezd průmyslovou zónou a městečkem Enns. Další přestávku na kafe si dáváme v městečku St. Florian. Něco jako Svatý kopeček za Olomoucí. Ve tři odpoledne jsou všechny hospody zavřené a je otevřena pouze jedna cukrárna plná navoněných rakušáků. Asi jsme s našim ozónem zapadli. Honza si dal Hisse Liebe zmrzlinu s malinami a evidentně teď netrpěl. Posledních 30 km po okreskách trochu nahoru a dolů uběhlo celkem rychle. Míjeli jsme jedno krásné golfové hřiště s širokýma fairwayema a také podjížděli dálnici u Linze, kterou dobře známe z auta. Zítřejší cíl Salzburg, kolem jezer opět něco málo přes sto a už to určitě nebude rovina. Bydlíme pěkně, ale draze, jdeme spát v devět.

11.6.2012. Právě se pode mnou propadla postel, spím na zemi po **110 km** a docela drsném pádu, pro změnu z kola. Trochu jsem si v zatáčce nevšiml, že je tam obrubník a lehce jsem se složil na asfalt. Už vím, proč je helma užitečná. Nemít ji, tak jsem se pěkně praštil do hlavy. Zase jsem spadl na pravou kyčel. Spíme ve vesnici Unterdorf, tak dvacet km od Salzburgu. Ve Wellsu jsme měli štěstí a dostali podrobnou mapu cyklocesty do Salzburgu. Prvních 50 km z Welsu jsme jeli po R4, cyklistické stezce kolem řeky Traun. Bezvadně značeno s maximální péčí, abyhom nevjeli na silnici. První jezero Traunsensee, z kterého vytékala zcela čistá výše zmíněná řeka u městečka Gmunden, kouzelné. Druhé, Alttersee taktéž. Pouze jsme mezi jezery překonali 14 km stoupání a asi 400 metrové převýšení. Vyjeli jsme do 820 metrů. Začínali jsme dnes tak na 320. Před tím jsme se stavili na polívku a přečkali dnešní, na štěstí, jedinou průtrž mračen. Kolem Alttersee pohoda a kochání, vzápětí následuje Mondsee. Zpestřením je asi kilometrový tunel. Po mém accidentu jsme se zastavili na další polívku a následovali opět po cyklostezce až do Thalgau. Bohužel v místním Gasthofu měli Ruhetag. Socialismus s lidskou tváří jak vyšitý. Zemědělské usedlosti krásné, louky pokosené, cyklostezky vzorně značené a převážně asfaltované. Ubytování jsme naštěstí našli v další vesnici. Hospoda vesnická, jídlo super, jenom ta postel...

13.6.2012. Dnes píši deníček za dva dny. Včera, ač jsem měl času dost, tak jsem ho strávil řešením pracovních problémů se srbským podvodníkem a domácích trablů s vodou v baráku, bazéně atd. Včera jsme ujeli jenom **64 km** přes Salzburg, přes německý cíp do rakouského Unken. Chvíli jsme se zastavili v centru Salzburgu u hradu na zmrzlinu a pak se nekonečně dlouho z města vymotávali. Za Bad Reichenhall jsme si dali pěkné stoupání k pěknému jezeru Ghumsee a pak ještě jedno stoupání na hranici. To už začalo poprchat. Zastavili jsme se asi ve tři na pivo a polívku v místním penzionu. Protože přelo čím dál víc, tak jsme se tam i ubytovali. Docela nám všem odpolední přestávka pomohla.

Dnes ráno jsme vyrazili do deště směr Lofer a St. Johan. Cyklostezka byla často písčitá, lilo a jeli jsme do prvního passu asi 250 m převýšení. Docela pohoda. Po kávě a čaji v St. Johanu, kam jsme přijeli slušně zablácení, jsme vyrazili do dalšího passu. Začalo svítit sluníčko. Převýšení podobné jako předchozí pass, stoupání mírné, zpočátku po frekventované silnici /to nemám rád/ a pak po cyklostezce. Co jsme si vyšlapali, jsme si pak i poctivě sjeli.

Možná deset km z kopce do Wörglu. Pouze klikatost cyklostezky nás nutila občas do kopce. Posledních padesát km jedeme údolím směr Innsbruck. Chvilí svítí sluníčko, u odbočky na Zireltall lije jako z konve. Závěr je po rovině, po větru a za svitu sluníčka. Zapíchli jsme to 12 km před Innsbruckem, zase mraky a jenom jsme zalezli do hotelu, začalo zase pršet. Na závěr dne první jídlo v thajském stylu (před tím zase pro změnu drsnější telefonát s Honzou Sobotíkem a kontrola našeho průsviháře). Dnes počítáme **118 km** a už máme najeto přes 730 km. Víte, jaký je rozdíl mezi USA a Evropou? Doposud se nás nikdo nezeptal, kam jedeme a kolik je Honzovi roků a odkud jsme. Navíc rakouský servis nic moc, wifi skoro nikde, heslo vám pak řeknou, jenom když bydlíte a od dvou do šesti vám nikde nedají ani polívku. Příroda však krásná a stezky značené excelentně. Dnes jsme míjeli spoustu a spoustu lanovek a sjezdovek.

14.6.2012. Landeck, 101 km. Celý den na cyklostezce s krátkou zastávkou na kafe v centru Innsbrucku. Prvních šedesát kilometrů bylo po rovině. Do protisměru spousta důchodců na kole a v našem směru spousta borců na silničním kole, kteří nás zbaběle předjížděli asi dvojnásobnou rychlostí. Zbytek etapy kolem řeky Inn, postupné stoupání s krátkými hangy a několik podjezdů dráhy a přejezdů řeky. Pohledy na horské štíty krásné, občas i s lyžařskými vleky. Jedinou skvrnou je dost těžká debata s Honzou, tentokrát Sobotíkem. Tolik problémů s „Honzama“ za jeden týden je moc i na mne. Ještě, že aspoň plukovník Honza zatím nedělá problémy. Dnes jdeme spát extrémně brzo, zítra nás čekají pěkné vršky. Zajímavostí dnešní etapy byly místní zemědělci, hrabající za podpory mladších členů rodiny trávu a konečně příjemný číšník o polívkové přestávce.

15.6.2012. Götzis městečko blízko švýcarských hranic a tak dvacet km od Bodamského jezera. Dojezd po **105 km**. Dnes to byla konečně opravdu horská etapa. Prvních 34 km do kopce a 1000 metrů převýšení. Těch prvních 500 byla brnkačka. Bylo to z Landecku do St. Antonu. Neuvěřitelně rozsáhlé lyžařské středisko. Prvních 26 km. Po krátké přestávce, já jsem ji měl kratší než Jirka a Honza, to začalo. Myslím, že minimálně dvanáctiprocentním stoupáním. V rychlosti, ve které jsem se pohyboval už mi to ani tachometr neukazuje. Takhle to bylo 400 výškových metrů. I na kašpárka jsem měl co dělat to utáhnout. Tentokrát jsem se na pití vždy raději zastavil, Jirka se pak přiznal, že taky. Plukovník šel pěšky, akorát rychleji než já i Jirka šlapající. Po asi hodině a půl jsem byl nahoře. Čekal mne již odpočatý Jirka, ale plukovník nikde. Vůbec jsme netušili, kde je. Za námi, před námi? Na vrcholu v Arlbergu, průsmyku ve výšce 1800 metrů nezastavil. Nejvyšší bod naší cesty a našich cest vůbec a nestálo mu to za to... Dávali jsme instrukce cyklistům i motorkářům, jak vypadá a zda ho neviděli, případně by ho nezastavili. Ozval se telefonem asi po 40 minutách a byl o 20 km dál. Dalších 35 km to bylo totiž z kopce. Našli jsme ho více méně náhodou asi na 65. km.

Asi se mu ulevilo a dnes si pro jistotu dobíjel telefon. Později se ještě přiznal, že přehlédl závoru, na které zůstal viset a kolo pokračovalo. Naštěstí si jenom vymknul palec. Posledních 35 km po krátké zastávce v Bludenzu už to bylo klasicky po stezkách a břehu docela divoké řeky. Dnes jsme viděli spoustu krásných štítů, sněhu, vodopádů, řek, neuvěřitelně čistých jezer a nakonec i fotbal. Opravdu výživná etapa a jsme asi v půlce naší cesty.

16.6.2012. Cíl v Frauenfeld mezi Bodamským jezerem a Zürichem. Dnes jsme ujeli **108 km**. První část byla po břehu Rýna - směr jezero. Projeli jsme neuvěřitelně hustým hejnem nějakých mini chrobáků a kličkovali městečky u jezera. Přejezd přes švýcarské hranice bez kontroly. Opravdu po dlouhé době jsem jel přes hranice, pěkné retro, už nám to, že si jezdíme, kam chceme, připadá normální. K... J.... K..... (znalci ví, co znamená a těm co neví, rád vysvětlím). První zastávka na břehu jezera v restauraci na polívku byla asi po 36 km. Posílám MMS s fotkou mně a jezera Evče. Plukovník společné foto mně a Jirky na Iphone nezvládl. Pak jsme kličkovali po cyklostezce u jezera a mezi poli až na 74. km do Kostnice. Jezero pořád na dohled. Davy cyklistů všeho druhu, od těch, co kolem nás přefrčeli na silničce až po ty, kolem kterých jsme přefrčeli my. V Kostnici na německé straně byly hrozné davy lidí. Uklidili jsme se z centra ke katedrále a dali pívko s jednou pizzou pro všechny. Následovala Jirkova a moje koupel v jezeře a vyrazíme směrem Curych. Naštěstí jsme zvolili za cílové město Frauenfed, údajně čím blíže k Curychu, tím dražší ubytování. Tady je třílůžkový pokoj pouze za 170 CHF. Dnes jsme si užili spoustu krásných pohledů na jezero plné lodí a plachetnic i na Alpy na horizontu. Fyzička stále ok, zadek též, menší sedlo (a asi i Aulin s Magneziem) dělá divy. Dnes bylo opět pěkně horko. Překročili jsme další hranice. Rakousko Německé a zpět.

17.6.2012. Dnes **114 km**. Po dobré snídani v místní pekárně jsme vyrazili do Curychu. Trošku to bylo přes kopeček, po silnici, kde však je všude vyznačen pruh pro cyklisty. Průjezd městem je opět otrava. Před tím jsme si to vyzkoušeli ve městě Winterthur. Curyšské jezero je krásné, spousta lidí, pizza na nábřeží je za osm franků. Z Curychu to bylo přes kopec do Luzernu. Takových 250 metrů převýšení a světe div se stačil jsem Jirkovi. Následoval dlouhý sjezd za značného provozu. Míjelo nás spousta Ferrari, Porsche a jiných exkluzivních aut. Po zdoluhavém projíždění předměstími jsme se konečně dostali do centra Luzernu s jezerem a známým dřevěným mostem. Opět davy turistů. Pivo polívka a zmrzlina za 5 franků. Měli jsme najeto už 100 km a stačilo najít ubytování. To nám trvalo dalších 14 km. Žádné Zimmer frei, pouze dva exkluzivní hotely u jezera. Nakonec jsme našli hotel ve městečku Horw s číšníkem ze Slovenska. Fyzička v pořádku, psychika, nebyt problémů doma, také. Ještě jsem zapomněl jednu poznámku. Švýcaři kromě cyklistiky mají rádi opalování na krásně posekaných travnatých plážích u krásně čistých jezer.

18.6.2012. Dnes etapa **106 km** do vesnice Weissenberg někde v horách. Evropa je krásna. Dnes jsme viděli pět krásných jezer, přešli jeden pass, z kterého bylo vidět údolí pod čtyř tisícovkou Jungfrau (tady říkají vrchol Evropy) jako na dlani. První kratší přestávku jsme si dali v passu Brunig ve výšce 1007 metrů, kam jsem dorazil asi s desetiminutovým zpožděním za Jirkou a Honzou. Nedal jsem si pivo, ale colu. Velká chyba, ztěžkly mi nohy tak, že se mi ani z kopce šlapat nechtělo. Převýšení passu 550 metrů. Cestou dolů jsme měli jedinečnou příležitost vidět čtyř tisícovky jako Jungfrau a Eiger. Po sjezdu následovalo asi dvacet km po více méně rovině do Interlaken. Super panorama k vidění z restaurace v Interlaken. Jungfrau jako na dlani. Jenom gulášová polívka je v přepočtu za 280 CZK. Kolem prvního jezera jsme jeli po silnici téměř bez provozu a projížděli typické švýcarské dřevěné vesničky. Druhé jezero už bylo méně atraktivní, ale pro změnu jsme se v něm s Jirkou vykoupli na místní pláži za dva franky. V městečku Spiez jsme zahnuli do leva zpět do hor. Nestoupali jsme v pohodě 250 metrů. Chvilí jsme si nebyli jisti, zda seženeme ubytování. Většina hotelů vybydlených, zavřených a na prodej. Trochu kontrast s množstvím exkluzivních vozů, co jsme za poslední dva dny viděli. Až na malé extempore s colou jsem psychicky i fyzicky v pořádku. Plukovník se pomalu zotavuje z našeho včerejšího rozhovoru, kde jsem mu dal jasně najevo, že výchova našeho Honzy včetně jeho účasti na akci Grossglockner je pro mne velmi důležitá i bez ohledu, že asi nepojedu nahoru v kuse a pojedu pomalu. Navíc Jirkovo konstatování, že se nestarám jenom o své bližní, ale pár let i o cyklo zábavu plukovníka a stojí mne to dost peněz, mu asi nebylo příjemné. Ubytování máme romantické. Celodřevěný pokoj v hotelu na prodej. Cena na Švýcarsko obvyklá 60 CHF na osobu. Zítra máme na prvních 15 km překonat 900 výškových metrů a pak už až do Paříže slibuje Jirka rovinu. Dnes máme najeto za dvanáct dní cca 1270 km.

19.6.2012. Dnes jenom **99 km**, celkem 1366 km. Začali jsme 18 km stoupáním s převýšením 750 metrů. Prvních 100 metrů bylo na prvních jedenácti kilometrech. Zbytek na sedmi. Docela masakr. Stoupali jsme serpentínami po alpské louce a teploměr mi ukazoval 35 stupňů. Já jsem těch osmnáct kilometrů jel dvě a půl hodiny, Jirka s plukovníkem o půl hodiny míň. Kdybych měl lehčí převod než kašpárka, přehodil bych. Pohledy a panoramata při pár krátkých odpočincích úžasné. Po pivu na vrcholku jsme pokračovali směr Ženevské jezero s přestávkou na sendvič ve městě Bulle. Nebylo to jenom z kopce. Závěrečný sjezd do Vevey byl dlouhý, ne prudký a úžasný. Bohužel poprchalo, takže horský masiv na druhé straně jezera někde u Chamonix nebyl moc vidět.

Posledních pět kilometrů z kopce, do města, kde se narodil Chaplin, bylo jenom mezi vinicemi. Stejně tak posledních dvacet po rovině, nalevo jezero, napravo vinice. V Lausanne jsme začali hledat ubytování. S podporou Internetu a všech mobilních krámů, no chance. Ani Lucčina a Evčina pomoc ze Zlína nepomohla. Nakonec nám přálo štěstí a sehnali jsme jeden pokoj v gigantické ubytovně pro mládežníky za cenu luxusního apartmá. Jirka jel posledních dvacet kilometrů jak blázen. Chvilka jsme jeli po rovině třicet. Asi by měl večer dělat dřepy, ať se unaví. Já jsem si ráno zapomněl namazat nohy chladivou emulzí. Možná to je důvod, že jsem je celý den dnes cítil. Druhý může být dvě a půl hodiny šlapání do kopce. V závěru etapy už jsem byl zase ve formě. Trochu pobolívá sedací část, jinak jsem celkem čerstvý a pořád mne to baví, když to jede. Zprávy z domu na téma Honzova výchova nic moc a totéž se týká Davida z hospody. Zítra snad opustíme Švýcarsko sice s příjemnými lidmi, ale děsným a šíleně drahým servisem. Přírodu však mají úžasnou.

21.6.2012. Dnešní resp. včerejší deník píši až ráno. Včera **20.6.** jsem byl tak kožený, že jsem se pouze osprchoval, najedl u místního Turka a šel spát. Jsme ve Francii ve městě Bellegarde. Ubytování rázem stojí polovinu a jídlo taktéž. Včera jsme ujeli **96 km**. Vyjeli jsme do mírného deště a za chvíli začalo pršet hustě. Největší déšť jsme přečkali s Jirkou pod střechou. V tu dobu už jsme opět neměli tušení, kde je plukovník. Nezastavil a déšť ne déšť jel dál. Našli jsme ho opět asi až za dvacet kilometrů. Naštěstí umí číst sms a je schopen zatelefonovat. Až do Ženevy, prvních 60 km to bylo cyklistickým pruhem nebo po chodníku kolem silnice. Docela otrava pořád přejíždět z jedné strany na druhou. Ženevské nábreží se známým vodotryskem je moc pěkné. Pivo, zmrzlina a jedeme dál. I když zbytek etapy měl ve značné části kopírovat Rhonu vytékající ze Ženevského jezera, tak to nebyla rovina. Nestoupali jsme dalších 500 metrů. Chvilí jsme jeli po prázdné okresce a chvíli po normální frekventované silnici. Celkem jsme najeli **93 km**. Druhá nejkratší etapa. Pro mne závěr zatím nejnáročnější. Uvidíme, jak na tom budu dnes.

22.6.2012. Zase píši až ráno. Včera **21.6.** jsme najeli **121 km** a 1200 metrů převýšení asi na pěti kopcích. Nejvyšší byl col do 780 metrů. Píši až ráno, protože jsme se po večeri v typickém francouzském městečku Tournus dívali na fotbal s Portugalskem. Prvních 65 km bylo v kopcích Haute de Jura a zbytek po rovině. Ještě, když jsme vyjížděli z města Bourg, tak mi teploměr ukazoval 39 stupňů. Pak se zatáhlo a na posledních padesáti km se vystřídalo více druhů počasí, včetně typické letní bouřky a průtrže. Ze včerejší totální únavy jsem se úspěšně vyspal a asi prospělo i opětovné namazání nohou. Jsem unaven, ale přiměřeně a na rovinách už mi zase Jirka neujiždí. Trochu jsme měli problémy s nalezením ubytování ve městě Tournus, ale našli. Péta – Jirkova navigace ukazuje do Paříže jenom 373 ujetu máme 1577.

Překřídíme železnou oponu a iak vpadá Rakousko ze sedla Ikola

23.6.2012. Dnešní zápis píše po **123 km** a třech pastisech. Dnes jsme jeli průměr skoro 21 km za hodinu a v závěrečné plukovníkovi.

Zpět ke včerejšku **22.6. 121 km** a skoro 1200 metrů převýšení. Projeli jsme napříč Burgundskou vinařskou oblast. Bohužel to nebyla rovina. Nahoru, dolů, kolem spousta vinic a vítr foukal proti nám. Posledních čtyřicet kilometrů po přestávce ve městě Autun Jirka za to vzal a zase jsme museli makat. Napřed mírné stoupání a pak už nemírné. Městečko Saulieu bylo skoro v 550 metrech. Krásné, staré, typické francouzské. Jenom večer bylo liduprázdné a i na večeri jsme skončili v hotelu U pošty, kde jsme bydleli. Trochu panika se zajištěním ubytování v Paříži a pak jsme se šli dívat na fotbal. To je důvod, proč píše deník až dnes.

Dnešní etapa začala z kopce, mírného, ale dlouhého. Pár stoupání, ale jinak rovina. 90 km jsme měli ujeté do půl třetí i když jsme vyjeli v deset a měli přestávku v městečku Avalon a druhou v městě Auxerre se zajímavou historickou architekturou a řekou plnou lodí, kajaků a kanoí. Pořád jsme jeli kolem řeky po proudu a posledních dvacet km před Auxerre dokonce i po cyklostezce vedle místní varianty Bařova kanálu. Jenom zdviže otevírají ručně a ne na elektriku. Jednu otevřel i Jirka. Cíl město Joigny, staré domy, katedrála, řeka, vinice, no prostě velká romantika. Došlo nám magnezium, asi je to placebo. Jsem na tom pořád stejně, dobře. Do Paříže zbývá jenom 143 km.

24.6.2012. Melun kousek od Paříže **po 107 km**. Dnes den následoval noc. Nic moc. V noci bylo blbě napřed plukovníkovi a pak dlouho seděl na záchodě kousek od mé hlavy Jirka. Asi pastis, kterých jsme si dali několik. V každém případě máme k dnešnímu dni najeto za 18 dní 1929 km. Uvidíme, kolik to bude zítra, poslední etapa. Dnes jsme začali mírným tempem a asi za hodinu a půl dojeli na první zastávku po třiceti kilometrech ve městě Sens. Opět krásná katedrála. Bohužel poslední atrakce dnešního dne. Další měl být soutok řek Yvone a Seiny. Před tím jsem již po několikáté od Innsbrucku dofukoval u benzinky stále ucházející zadní kolo. Nedofoukl, začalo ucházet signifikantně. První výměna duše, hlavně díky Jirkovi, byla hotova co by dup. Druhá následovala na soutoku zmíněných řek. Po defektu trnem od růže. Třetí, po tom co mi na nové duši upadl ventil. Po čtvrté jsme pumpovali za účelem srovnání špatně nasazeného pláště. Následovali jsme cestou po břehu Seiny. To jsme však nevěděli, že jsou tam jenom fabriky, cementárny a liduprázdné vesnice. Prostě nuda, protivítr a ještě začalo pršet. Na posledních dvaceti km jsme dvakrát přejeli Seinou, následovalo vždy stoupání a rovnými úseky v lese a za docela hustého provozu jsme dorazili do cílového města Melun.

Díky Jirkovu Pěťovi pak našli hotel F1. Už mi nepřipadá tak krásný jako před dvaceti lety, trochu špinavý. Večeře v místní pizzerii, telefonát s Evčou, fotbal a jdeme se vyspat na zítřejší finiš. Uvidíme, jak se Paříži a předměstími pomotáme. Zatím to vypadá, že je tu víc černochoů než v San Franciscu, ti američtí však vypadali mírumilovněji. K Vítěznému oblouku zbývá 56 km.

Ve skutečnosti to bylo 58 km a až k hotelu **61 km**. Celkem jsme ujeli za celou cestu **1990 km za 19 dní**. Včera už mi to ani nepřipadalo jako sportovní výkon. Ze začátku po rovině po místních okreskách. Já jsem měl jedinou starost, aby nebyl provoz. Od třicátého km jsme se motali Paříži a předměstími. Chvilku hrozná cyklostezka, chvilku pěkná. Jakmile jsme přijeli k Seine, napojili jsme se na městský systém cyklostezek. Dobré, ale ohromné davy lidí a šílený provoz. První jsme se prokličkovali k Notre Dame. Pak jsme pokračovali k Invalidovně a parkem k Eifelovce. Tam jsme si konečně dali pivo. Původní záměr, objet každou nohu věže, se ukázal jako nereálný. Davy lidí a rekonstrukce věže nám to znemožnily. Tak jsme jí alespoň podjeli. Na závěr kousek po Champs Elyse a kolečko kolem Vítězného oblouku. Opět v místním provozu lehce adrenalinový zážitek. Museli jsme se totiž dostat do středního pruhu, aby jsme se i pod obloukem vyfotili. Gratulace, focení a je to za námi. Od oblouku nás s koly vykázala policistka, která změkla, když se dozvěděla odkud jedem. Byla prý na kole v Plzni.

Po závěrečném pivu plukovník usnul a my jsme s Jirkou šli koupit tašku. Vrátili jsme se po půlnoci v řádně podroušeném stavu a pizzu, co jsme koupili plukovníkovi jsme mu nějak nedoručili. Jiříček trochu vypité víno a pastis blinkal a teď ráno trpí víc než na kole. Do kopce je lepší, ale pít umím líp já. Absolvovali jsme debatu s českým emigrantem, hercem, režisérem a typickým levicovým intelektuálem Ivanem. Vehementně jsme obhajovali kvality Čechů, až Jirka ze židle spadl. Mimo jiné jsem se od Jirky dozvěděl, že do dvaceti mně měl za pěkného kokota, ale teď už prý nemá. Evidentně nám společné cesty prospívají. Už máme naplánovanou další, není to zatím Tasmánie, ale kam, zatím neprozradím.

Chlapci děkuji za skvělou společnost a všem doma za podporu.
Jindřich

Trasu jsme ujeli letos ze všech expedic s Jirkou nejdelší a nastoupali nejvíc. Fyzicky, až na závěr 14. etapy, jsem se cítil skvěle. Možná sehrál roli i minimálně bolící zadek (Aulin a Magnesium před etapou je povolený doping). Menší a tvrdší sedlo asi dělá divy. Žádná křeč ani v noci, žádné nespání únavou. Občas jsem hůř spal po Evčíných telefonátech na téma Honzovi průšvihy v první polovině cesty. Zajímavé je, že s postupem času se potřeba spánku snižuje. Nová kola super, asi též měli vliv na menší únavu. Konečně jsme i s bágly přejeli několik opravdových alpských kopců a nejdelší prudké stoupání na Jaunpas mělo převýšení 650 metrů cca na sedmi kilometrech. Největší celkové stoupání bylo 1000 metrů na Albergpas, ale pořádný kopec, to bylo až posledních 400 výškových metrů. Rakousko a Švýcarsko jsou země cyklistům nakloněné. Všude jsou označené stezky nebo pruhy vyznačené pro cyklisty. Je jich (cyklistů) tam spousta různého věku na různých kolech od módních elektro kol až po pěkné silničky. Někteří z nich šedivci s vousy a manželkou v závěsu. Jenom nám chvilku trvalo, než jsme si všimli, že nás předjíždějící důchodce jede za podpory elektromotorku. Už dnes se těším, až se dostanu na kolo bez báglu.

Další skvělý zážitek je za mnou. Jirka má velkou zásluhu na kvalitě prožitku, moc mně to s ním baví. Díky. Plukovník odvedl standard, jeho věku odpovídající a též mu za jeho společnost děkuji. Jenom neumíval tentokrát nádobí, nebylo kde a kdy. Pánové ještě jednou díky.

Jezera, kolem kterých jsme jeli:

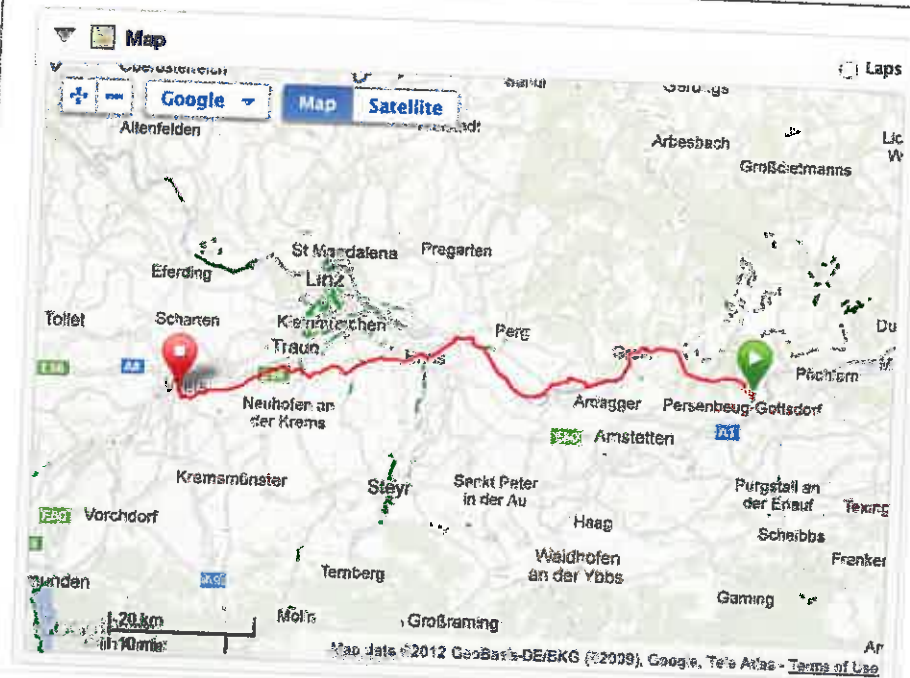
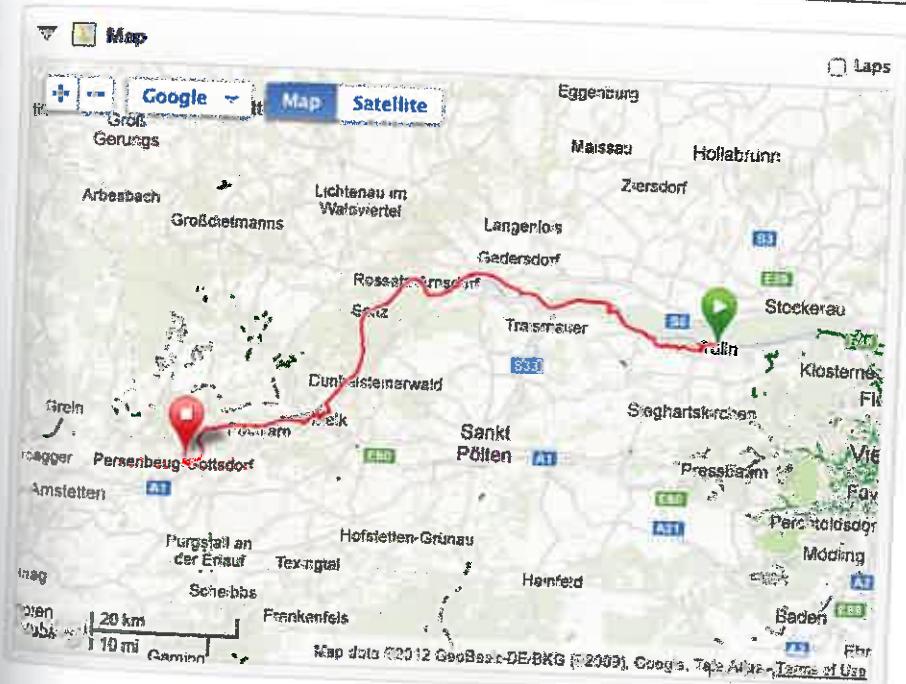
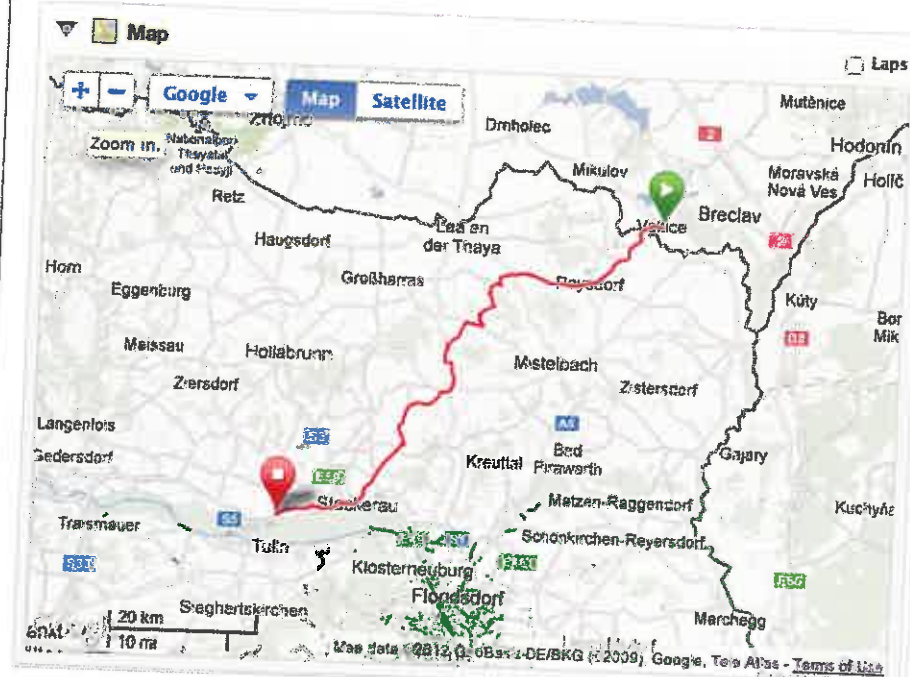
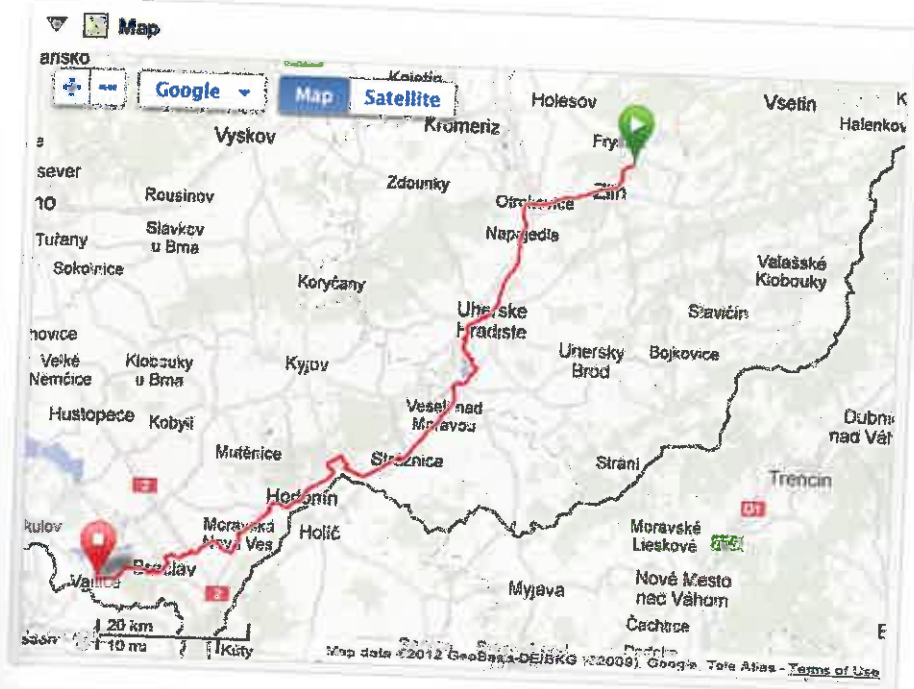
Ostrožská jezera CZ, Traunsee A, Attersee A, Mondsee A, Thumsee A, Bodamské jezero CH, Curyšské jezero CH, Zugersee CH, Lucernsee CH, Lungeresee CH, Brienzesee CH, Thurnsee, CH, Ženevské jezero CH

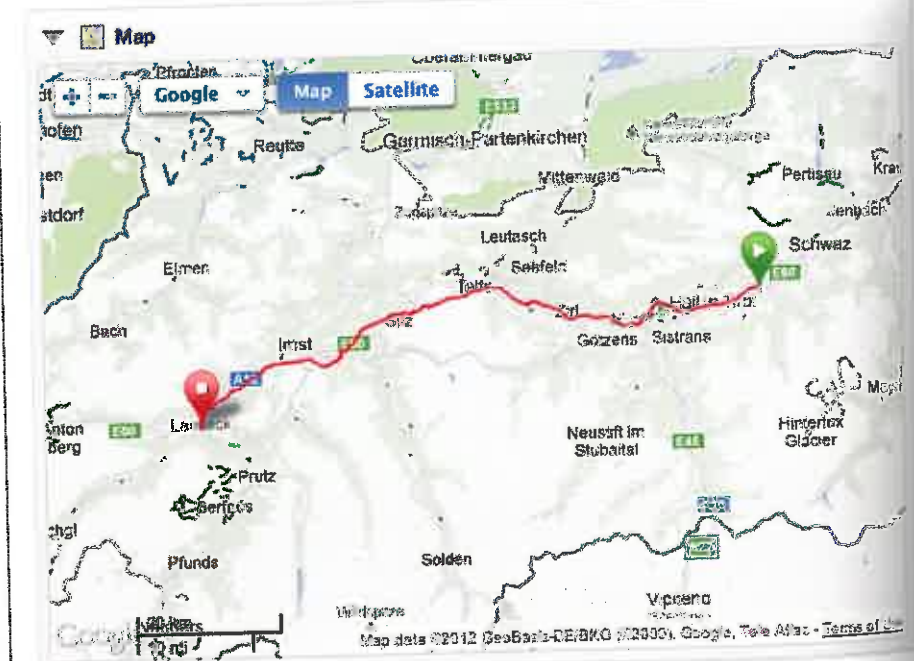
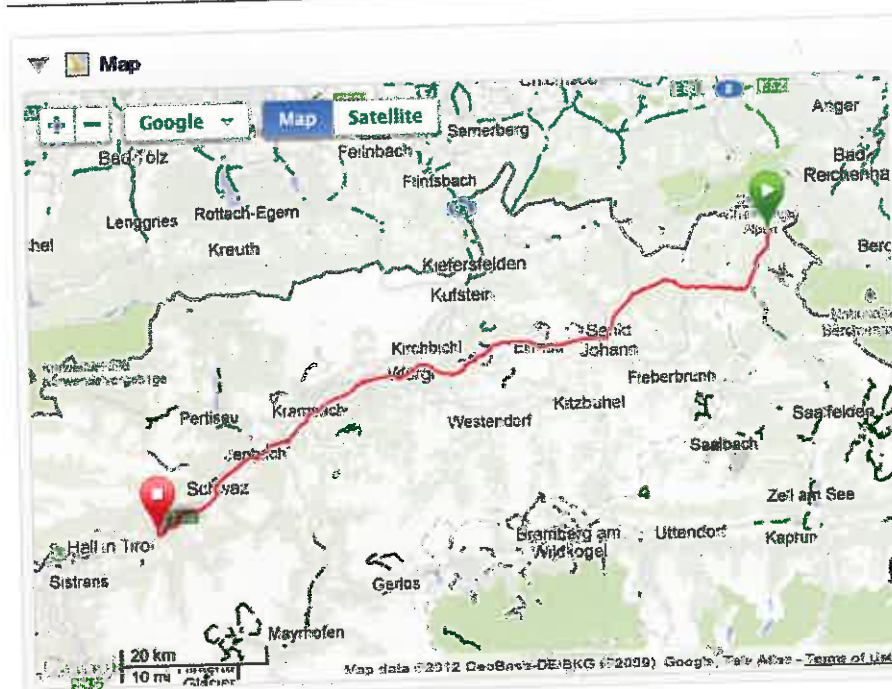
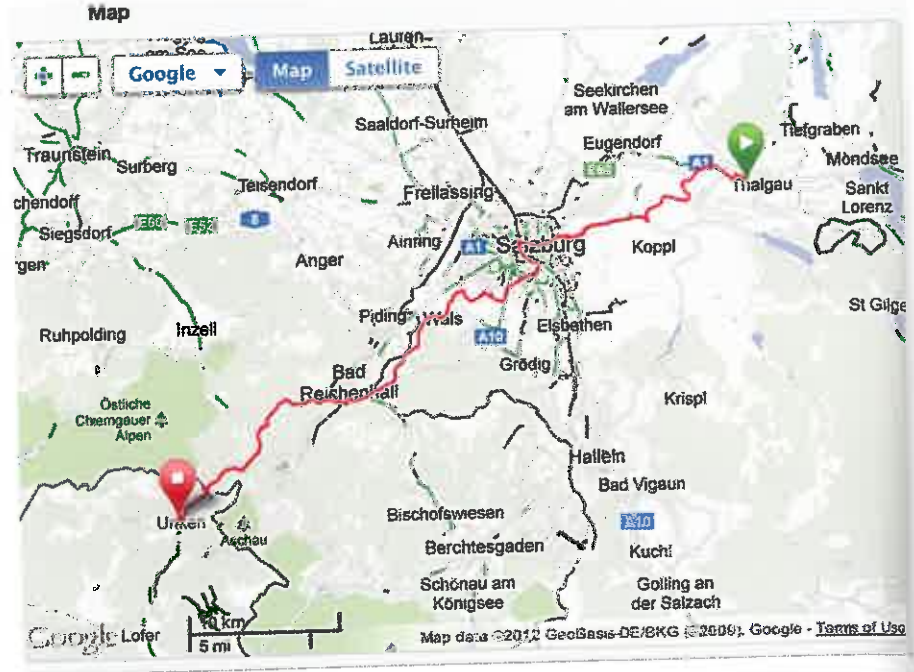
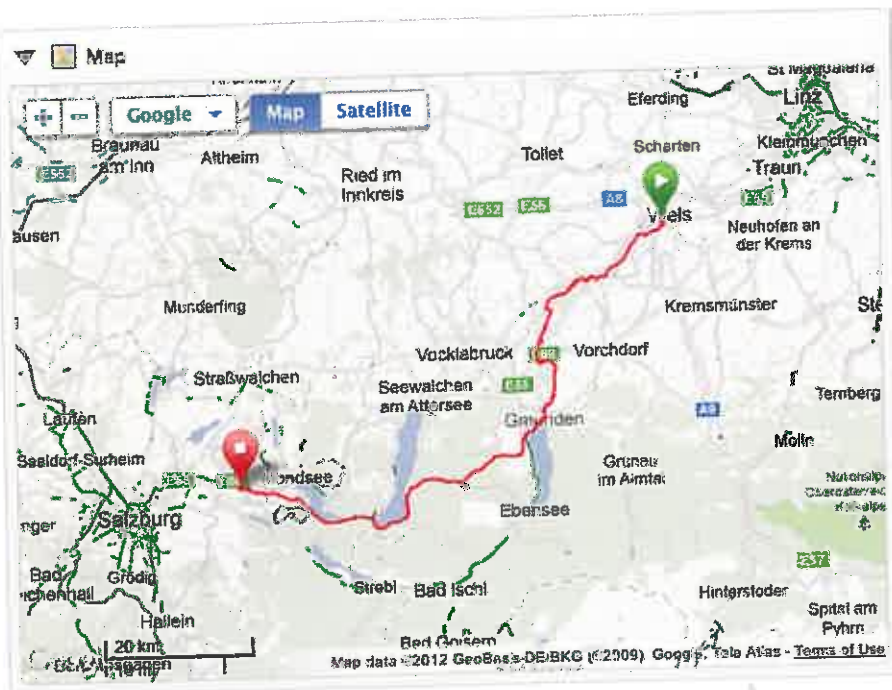
Města, kudy jsme jeli a případně, kde jsme spali:

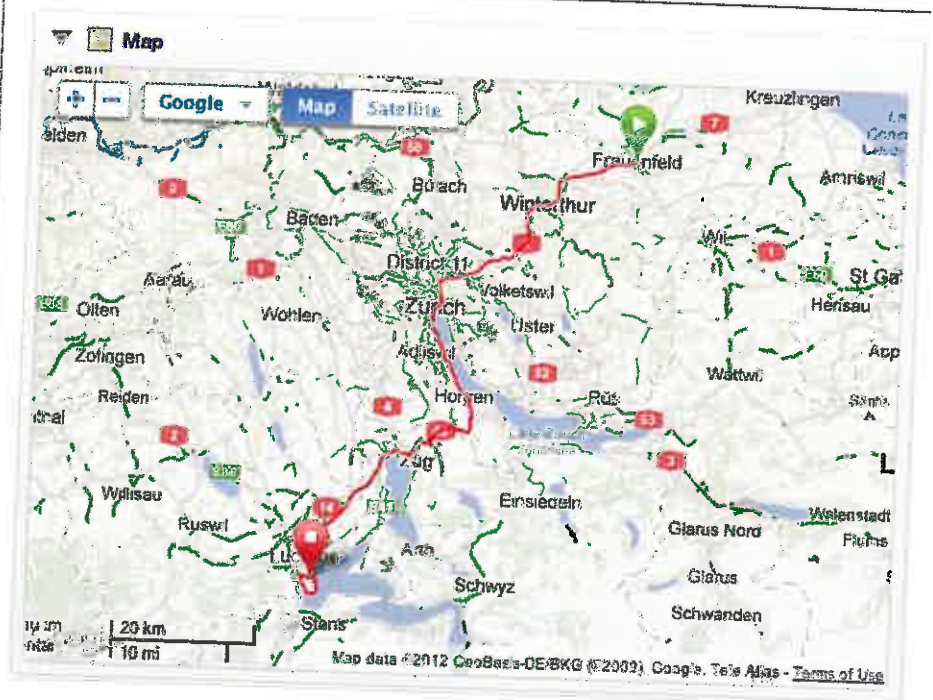
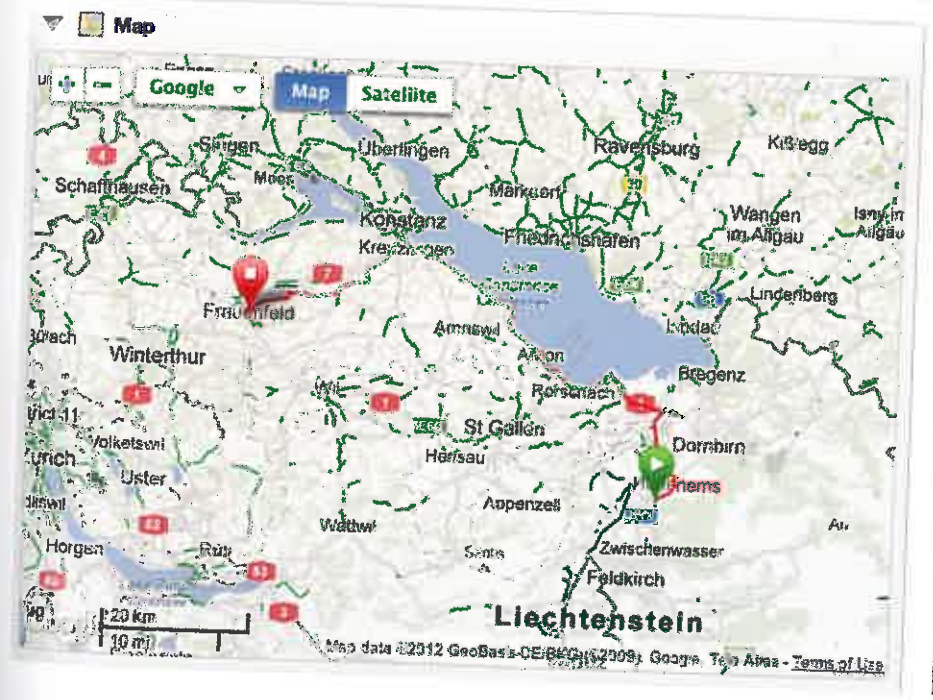
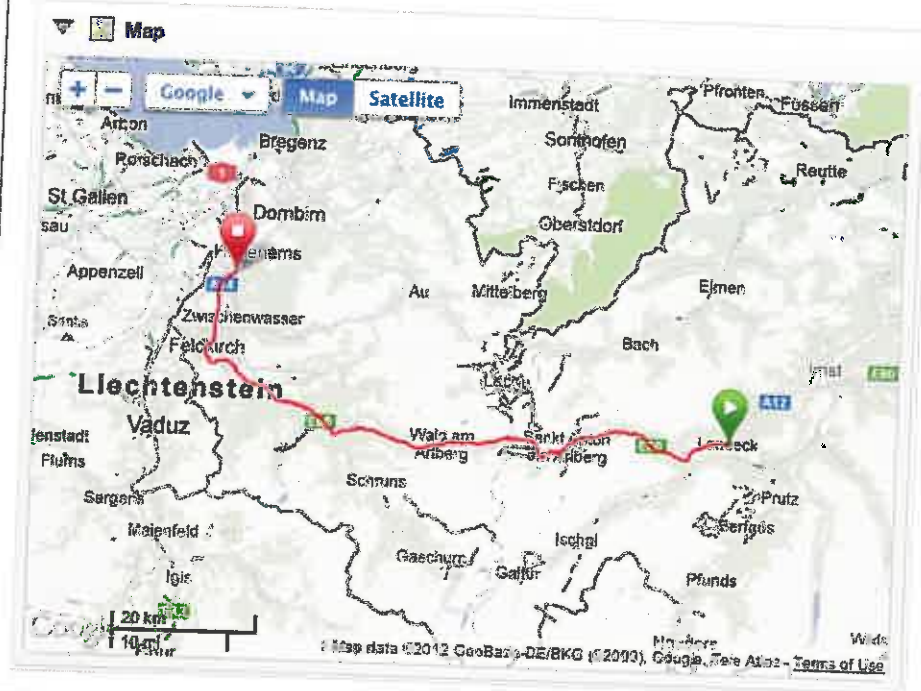
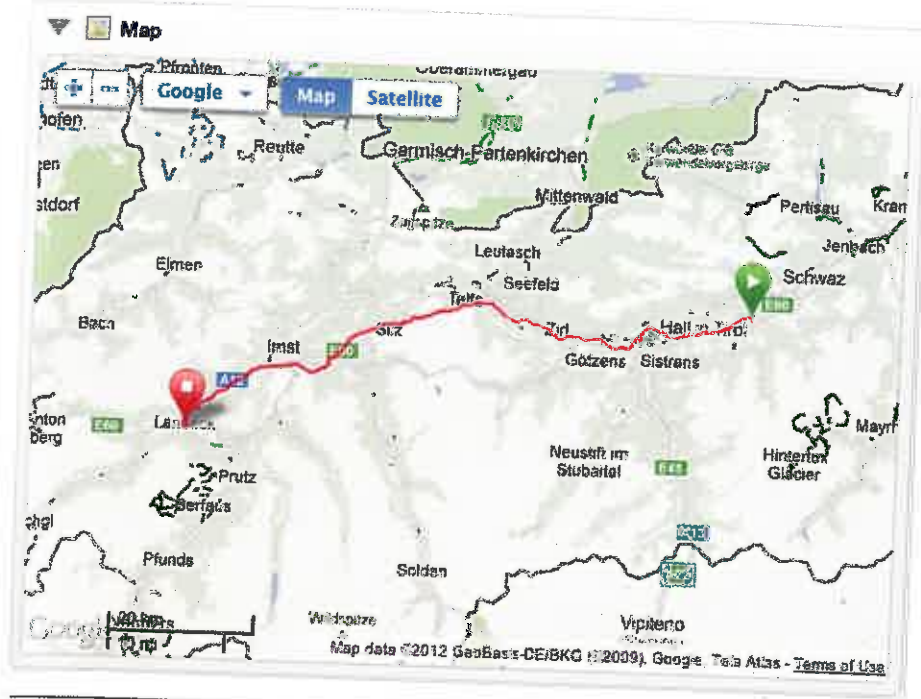
1. Etapa Zlín, Otrokovice, Hodonín, Břeclav, Valtice
2. Etapa Poysdorf, Staats, Ernstbrunn, Stockerau, Tulln an der Donau
3. Etapa Krems an der Donau, Spitz, Melk, Ybbs an der Donau
4. Etapa Mitterkirchen, Enns, St. Florian, Netzigsdorf, Wels
5. Etapa Lambach, Laakirchen, Gmunden, Steinbach am Altersee. Berghof, Sankt Lorenz, Thalgau, Oberdorf
6. Etapa Salzburg, Walz, Bayerisch Gmain, Bad Reichenhal, Unken
7. Etapa Lofer, Waldring, Erpfendorf, Sankt Johann in Tirol, Ellmau, Worgl, Wattenz
8. Etapa Innsbruck, Pfaffenhofen, Haming, Zams, Landeck
9. Etapa Sankt Anton am Alberg, Bludenz, Feldkirch, Gotzis
10. Etapa Widnau, Rorschach, Konstanz, Frauenfeld
11. Etapa Winterthur, Zurich, Horgen, Zug, Cham, Luzern, Horw
12. Etapa Sarnen, Lungen, Brienz, Interlaken, Spiez, Weissenburg
13. Etapa Garfen, Jaunpas, Bulle, Chatel Saint Denis, Vevey, Lausanne
14. Etapa Morges, Rolle, Nyon, Geneve, Chancy, Bellegarde Sur Valserine
15. Etapa Nantua, Bourg en Bresse, Jayat, Romenay, Tournus
16. Etapa Chalot Aut Salone, Couches, Autun, Saluieu
17. Etapa Avalon, Vermenton, Auxerre, Joigny
18. Etapa Sens, Monterau, Melun
19. Etapa Paříž

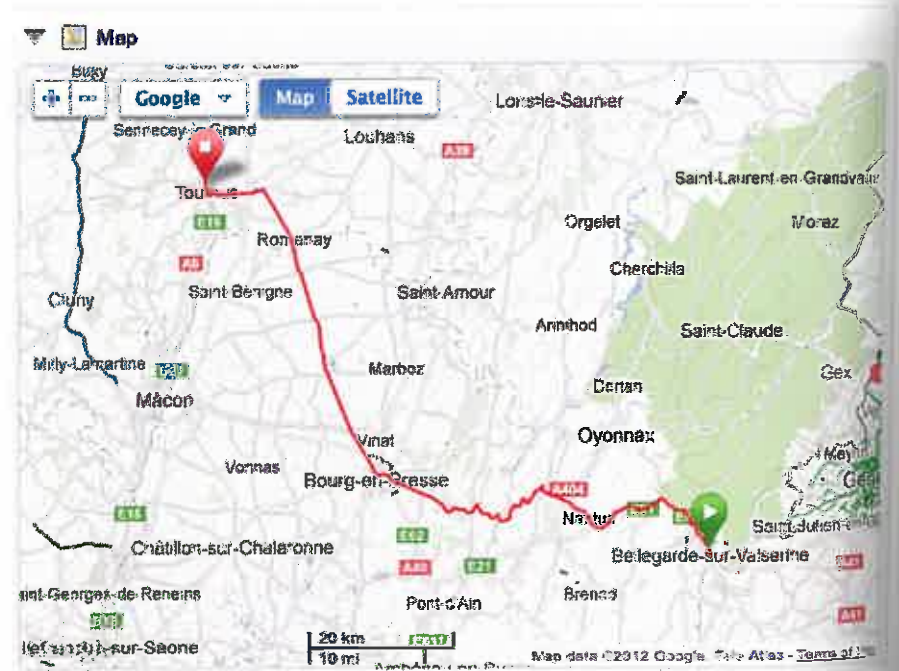
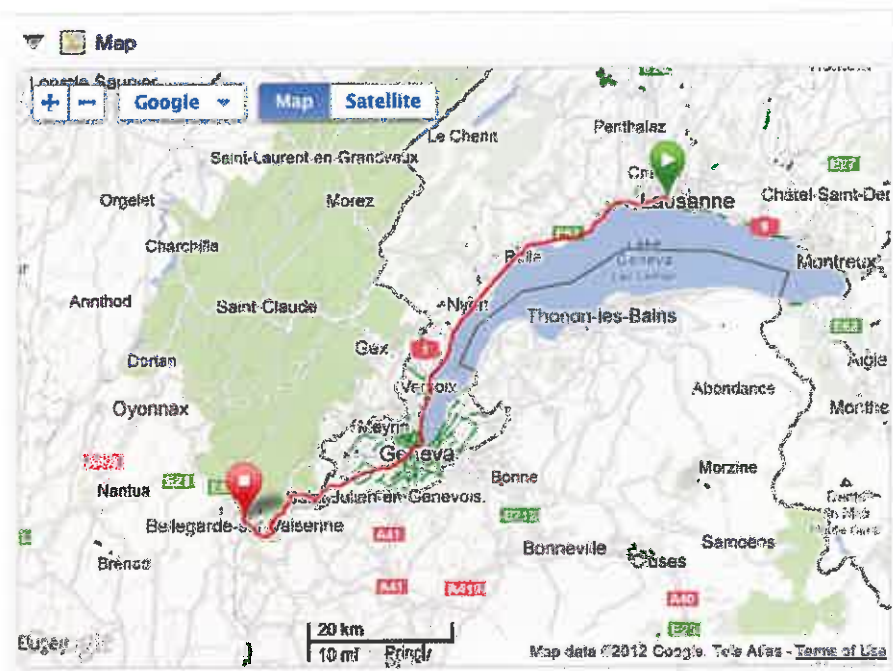
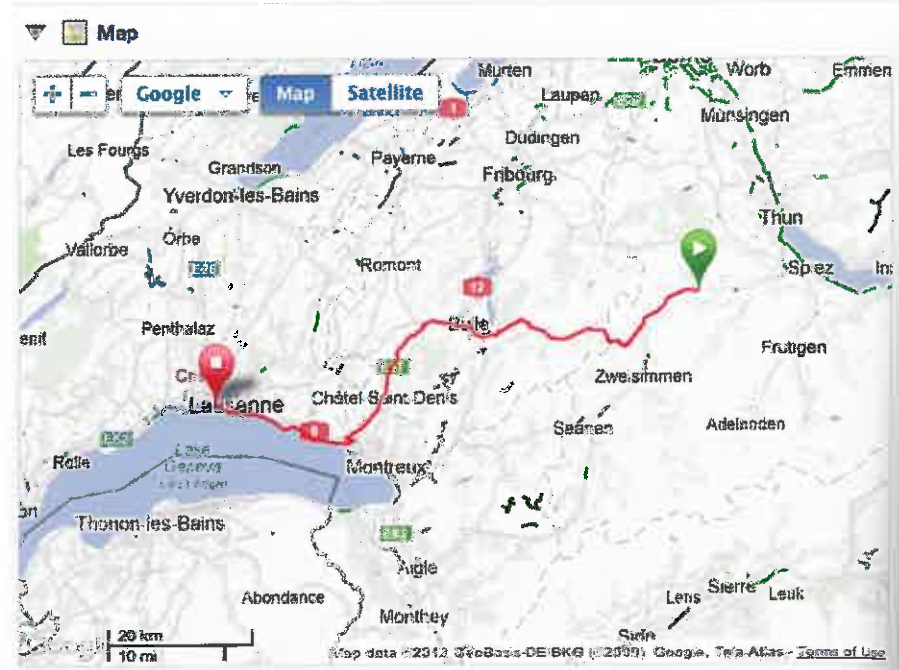
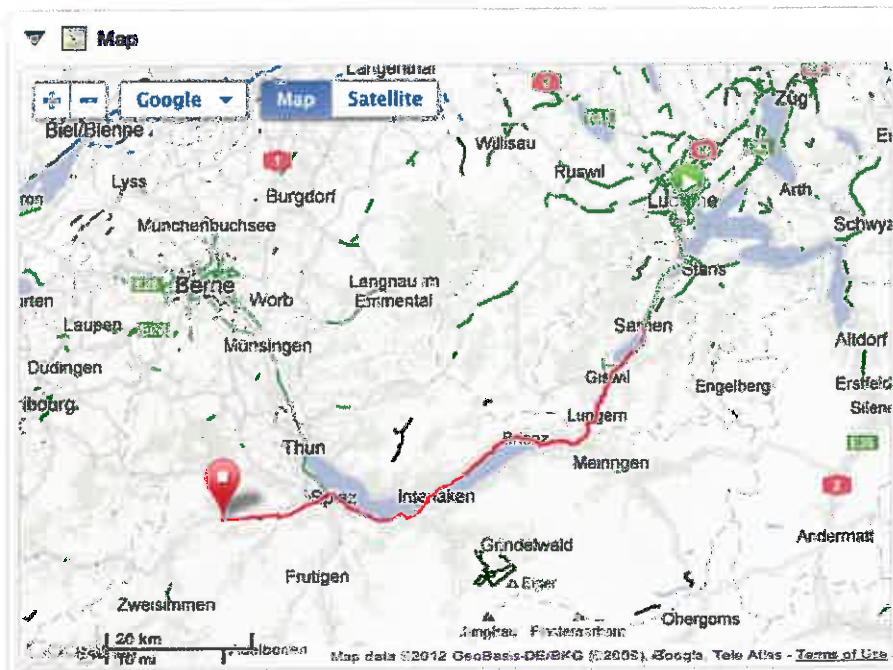
Rekapitulace:

**19. Etap
1990 km
116 hodin v sedle
13 000 m nastoupáno do kopce**

Map

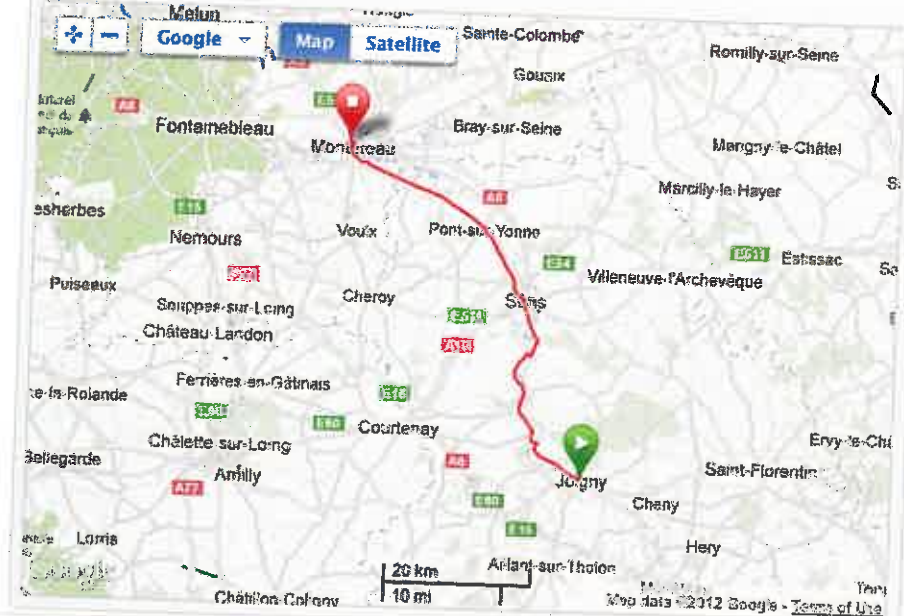
Map

Map

Map

Paříž Vítězný oblouk 25.6.2012 Honza Musil (77) Ondřej Hájek (75) Václav

